

قانون نومروسی : بك اوغلی ۹۸۱
اداره خانه سی : غلطه بخشیه پازاری صاعهیلر خانه ده ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :
آریستوروولوس د. خریستیدیس

’Αβ’Ολα

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ’ ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ</p> <p>✽ ΓΡΑΦΕΙΑ ✽ ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16 Ἄριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ : 981, Ρόγα.</p>	<p>ΤΙΜΗΜΑ ΗΓΓΡΑΦΗΣ</p> <p>Ἐσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 30 Ἐξωτερικὸν ἔτησίᾳ φρ. 10 ἑξάμην. > 20 ἑξάμην. > 6</p> <p>ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ</p> <p>Ἐσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 54 Ἐξωτερικὸν . . . φρ. 18</p> <p>■ ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ ■</p>	<p>ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ</p> <p>ΔΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΝΟΝΤΑΙ</p> <p>Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.</p>
--	---	--

Η ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

Ὁ στρατηγὸς φὸν Μάκενζεν

Ὁ στρατηγὸς φὸν Γκάλβιτζ

ἀρχηγοὶ τοῦ ἐπελαύνοντος Γερμανοαυστριακοῦ στρατοῦ.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ

Παρά τας σωματικὰς καὶ ἠθικὰς συνεπείας τοῦ ἀλκοολισμοῦ, ὀλεθριωτάτας, ὡς εἶδομεν κατὰ τὰς προηγουμένας ἡμῶν ἐμιλλίας, ἔχομεν καὶ τὰς συνεπείας, τὰς ὁποίας προξενεῖ ἐπὶ τοῦ πνεύματος.

Βεβαίως, ἀφοῦ ὁ ἀλκοολισμὸς βλάπτει τὸ σῶμα, εἶναι πολὺ φυσικὸν νὰ βλάπτῃ δι' αὐτοῦ καὶ τὸ πνεῦμα, ἀφοῦ, κατὰ τὸ γνωστὸν ἀξίωμα, τὸ πνεῦμα εἶναι υγιές, ἐνοικοῦν εἰς υγιές μόνον σῶμα. Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς ἐμμέσου ταύτης βλάβης, ἣτις διὰ τοῦ πότου ἐπιγίγνεται εἰς τὸ πνεῦμα, τὸ πολύτιμον τοῦτο στοιχεῖον τῆς ὑπάρξεώς μας βλάπεται ἐπίσης ἐπικινδύνως καὶ θίγεται ἀνιάτως πολλάκις ἀπὸ τὸ φρικτὸν πάθος τοῦ ἀλκοολισμοῦ. Ἡ ἐπιστήμη τὸ ἀποδεικνύει διὰ πολλῶν αὐτῆς μαρτυριῶν, διεπίστωσε δ' ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια δαμάζεται φρικτωδῶς ὑπὸ τοῦ ἀλκοολισμοῦ, ἀποβάλλει πλείστας αὐτῆς δυνάμεις καὶ ὀρισμένως σβέννυται, καθισταμένη ἀγονος, ἀπρόθυμος, ἀνίσχυρος.

Ἡ μνήμη, ἡ ἀντίληψις, ἡ κρίσις, αἱ πολυτιμοὶ αὗται ιδιότητες τῆς διανοίας, εἶναι αἱ πρώται, αἵτινες προσβάλλονται ὑπὸ τοῦ πότου. Ἡ μνήμη ἐξασθενεῖ, ἡ ἀντίληψις θολοῦται, ἡ κρίσις παραμορφώνεται. Καὶ παρουσιάζονται πρὸ ἡμῶν πρόσωπα πνευματικῶς ἀνάπηρα καὶ πολλαχῶς ἀνεπαρκῆ, οὐχὶ ἐκ γενετῆς, ἀλλ' ἐξ ἐπιδράσεως τοῦ πότου.

Ποῦτοι εἶναι ἐν συντόμῳ ἐπισκοπήσει οἱ κίβουνοι τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ πάθους καὶ αἱ φρικιαστικαὶ αὐτοῦ συνέπειαι. Προσβάλλει τὸ σῶμα, ἐκφυλίζει τὰς ψυχὰς, σκοτίζει τὸ πνεῦμα. Φονεῦει τὰ άτομα, ἐξηγηριάζει τὰς οἰκογενείας, καταδικάζει τοὺς ἀπογόνους.

Πρὸ ὧλων αὐτῶν τῶν κινδύνων πρέπει ἄρα γε νὰ σταματήσωμεν; Τί εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον θὰ μᾶς κάμῃ νὰ ριφθῶμεν πρὸς αὐτούς, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐλπίδος, ἄνευ οὐδὲ τῆς ἐλαχίστης πιθανότητος, ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ τοὺς ἀποφύγωμεν;

Ὁ ἀλκοολισμὸς, ὁ ρίπτων εἰς τόσους κινδύνους τὸν ἀνθρώπον, οὐδὲν ἀντάλλαγμα παρέχει εἰς αὐτόν. Δι' αὐτὸ καὶ ἡ θρησκεία τὸν κατεδίκασε. Προέγραψε τὴν μέθην καὶ ἐπισείει τὴν θείαν ὀργὴν κατὰ τῶν παραβατῶν τῆς ἐντολῆς τῆς ταύτης. Δὲν ὑπάρχει αὐστηροτέρα καὶ φοβερωτέρα ὀργὴ καὶ δίκη ἐκείνης, τὴν ὁποίαν διὰ τοῦ ἀλκοολισμοῦ ἐπιβάλλει εἰς τοὺς ἀκρατεῖς τῶν ἀνθρώπων.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΜΝΗΜΗ

Ἄφοῦ ἐξητάσωμεν τὸν τρόπον, δι' οὗ πρέπει τις νὰ προβαίῃ εἰς τὰς μελέτας του, εἶναι φυσικὸν νὰ ἐρευνησωμεν καὶ τὸν τρόπον, δι' οὗ θέλει συγκρατῆσαι ἐν τῇ διανοίᾳ τὰ κεκτημένα. Ἡ πραγματεία, τὴν ὁποίαν ἔχομεν ὑπ' ὄψιν, εἰς ἰδιαίτερον κεφάλαιον πραγματεύεται περὶ τούτου.

Ἡ μνήμη.

Ἴδου μία μυστηριώδης δύναμις. Γνωρίζομεν ἐλάχιστα πράγματα περὶ αὐτῆς. Ἄγνοοῦμεν ποῦ ἐδράζεται, δὲν εἰξεύρομεν πᾶν πῶς λειτουργεῖ. Ὑπάρχουν πράγματα, ἰδέαι, γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἐφαντοζόμεθα, ὅτι εἶχον ἐξαλειφθῆ τελεῖως ἐκ τῆς διανοίας μας καὶ ὅμως μία νύξις ἀρκεῖ, διὰ ν' ἀναπηδήσωσιν ἀνθηρὰ ἐκ τῆς μνήμης. Πῶς ἐβροντοῦν ταῦτα πρῶν; πῶς ἡ ψυχὴ δὲν ἠρθάνετο τὴν ὑπερξίν των καὶ πῶς πάλιν ἀνέθορον, διὰ νὰ τα φῶσι κατόπιν; Ἴδου ζητήματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ ἀνθρωπίνη σοφία δὲν ἀπήνησεν εἰσέτι καὶ θ' ἀργήσῃ ἐξάπαντος ν' ἀπαντήσῃ, ἀν ὑποτεθῇ, ὅτι θὰ μᾶς ἀπαντήσῃ ποτε.

Ἐξ ἄλλου ἡ μνήμη εἶναι μία δύναμις τῆς διανοίας, ἣτις δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν θέλησιν μας κρατεῖ ὁπέναντι αὐτῆς μίαν σχετικὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ ἐργάζεται μόνη τῆς εἰς τὴν γωνίαν τῆς. Ἡ μνήμη μᾶς ἐκπλήσσει πολλαχῶς. Ζητοῦμεν ἐν ὄνειρον. Ἡ μνήμη μᾶς τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην εἶναι ἀπρόθυμος νὰ μᾶς ὑπηρετήσῃ. Ἀφίνομεν τὰς ἀναζητήσεις μας καὶ ἐπὶ δόμηθα ἄλλοῦ, ὅτε αἰφνης, τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν φαντοζόμεθα τὴν διάνοιάν μας ἀλλαχῶς τυρβάζουσαν, τὸ ζητηθὲν ὄνομα ἀναφαίνεται διαυγὲς εἰς τὴν διάνοιαν. Τί εἶχεν ἄρα γε συμβῆ; Ἡ μνήμη εἰργάσθη καὶ μᾶς ἀπέδωσε τοὺς καρπούς τῆς ἐργασίας τῆς.

Εἶναι μεγάλη ἡ δύναμις τῆς μνήμης καὶ αἱ ὑπηρεσίαι τῆς πολυτιμῆς. Δὲν πρέπει νὰ παρίδωμεν, οὐδὲ νὰ παραγνωρίσωμεν αὐτάς. Ἀπὸ τινος ἡ μνήμη ὑφίσταται καταδίωξιν ἐκ μέρους τῶν παιδαγωγῶν. Ἡ κατ' αὐτῆς πρόληψις κερδίζει ὀσημέραι ἐδαφος. Ἡ ἀπομνημόνευσις ἐκ στήθους, ὁ «πεπαγαλισμὸς», καθὼς τὸν λέγουσιν, ἐξοβελίζεται.

Ἄς μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ ἐγείρω συμπαθῆ φωνὴν ὑπὲρ τῆς ἀδικουμένης αὐτῆς δυνάμεως καὶ νὰ σημειώσω, ὅτι ἀδικοῦμεν ἡμᾶς καὶ τὸν διανοητικὸν μας πλουτισμὸν, ἀδικοῦντες τὴν μνήμην. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτεθῇ τις εἰς λεπτομερείας, ἀλλὰ μία ἐρώτησις προβάλλει:

— Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μάθῃ τις μίαν γλῶσσαν ἢ τὴν ἱστορίαν ἄνευ ἀποστηθίσεως;

Ἀκόμη ἡ ἀπεστήθισις εἶναι χρῆσιμος καὶ εἰς αὐτὰ τὰ μαθηματικά. Δὲν ἀρκεῖ νὰ κατανοήσῃ τις ἐν θεωρηματῶν, πρέπει καὶ νὰ τὸ ἐκθέσῃ. Πρὸς τοῦτο μὴ νυμίσστε, ὅτι δὲν χρησιμεύει ἡ ἀποστηθίσις.

Ἐν τούτοις, δὲν πρέπει νὰ νομισθῇ, ὅτι ἡ ἀπομνημόνευσις δέον νὰ προηγηθῇ τῆς κατανοήσεως αὐτὸ εἶναι οὐτοπία. Χίνει τις τὸν καιρὸν καὶ τὸν κόπον του, προσπαθῶν νὰ ἀποστηθίσῃ πράγματα, διὰ τὰ ὁποῖα προηγουμένως δὲν ἐκοπίασαν αἱ ἄλλαι ιδιότητες τῆς διανοίας. Μὴ νυμίσστε, ὅτι εἰμπορεῖ τις νὰ κατέχῃ ἐν τῇ μνήμῃ του πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔκθεσεν ἢ διάνοια, ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐπίσθησεν. Ἐν τούτοις, τὴν ἀντίληψιν βοηθεῖ καὶ ἡ μνήμη. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀπεμνημόνευσέ τις, δύναται νὰ τὸ φέρῃ ἐκ νέου πρὸς ἐξέτασιν ἐν τῇ διανοίᾳ του καὶ νὰ τὸ ἀντιληφθῇ τότε καλλίτερον. Συμβαίνει πολλάκις πράγματα, τὰ ὁποῖα μικροὶ ἀπεμνημόνευσαν καὶ τῶν ὁποίων δὲν ἀντελήφθημεν κατὰ βάθος τὴν ἔννοιαν, κατόπιν, μετα πάροδον ἑτῶν, νὰ ἐκτιμήσωμεν τὴν ἀξίαν καὶ τοῦτο ἄνευ ἰδιαίτερας μελέτης. Εἰς τὴν περιστασιν αὐτὴν προηγήθη ἡ μνήμη...

Ὑπάρχουν πολλοί, οἱ ὁποῖοι παραπονοῦνται κατὰ τῆς μνήμης των, τὴν ὁποίαν θεωροῦσι νοσηρὰν καὶ ἀνίσχυρον. Ἡ ἰδέα αὐτῆ εἶναι ἐσφαλμένη. Ὅλοι μας ἀποστηθίζομεν τὰ ὀνόματα τῶν ὁδῶν, τῶν φίλων μας, τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ τηλεφώνου, ἐκείνους, τοὺς ὁποίους συχνότερον χρησιμοποιοῦ-

μεν. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον δυνάμεθα ν' ἀπομνημονεύσωμεν πᾶν ὅ,τι ἄλλο. Εἰς τὰς περιστάσεις ἐξείνας τὴν ἀπομνημόνευσιν ἐπέβαλεν ἡ ἀνάγκη. Εἰς τὰς λοιπὰς θὰ τὴν ἐπιβάλλῃ ἡ θέλησις.

Εἶναι ἔργον θελήσεως ἡ ἐξάσκησις τῆς μνήμης. Πρὸς τοῦτο, μὴ παραιτηθῆτε ποτε ἐπαναλαμβάνοντες. Ἡ ἐπανάληψις σώζει τὴν μνήμην καὶ τὴν ἐνίσχυει. Ὁ μέγας Ἀριστοτέλης τὸς ἐπαναλήψεις θεωρεῖ τὸ σωσίβιον τῆς μνήμης.

Συμβαίνει πολλάκις νὰ κουράζωμεν ἀδίμως τὴν μνήμην μας. Καὶ τὴν κουράζομεν, ἀν τὴν ἐξαναγκάζωμεν νὰ ἐργασθῇ παρὰ πᾶν σύστημα. Ἐχομεν τρεῖς συμβουλὰς νὰ δώσω πρὸς τοῦτο:

I.— Μὴ μανθάνετε ποτε ἐκ στήθους ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον δὲν ἀντελήφθητε καὶ δὲν κατετάξατε καλῶς.

II.— Βοηθήτε τὴν μνήμην σας, τὴν καθαρῶς διανοητικὴν, διὰ τῆς μνήμης τῶν αἰσθησέων.

III.— Γράφατε.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρῶτον, ὑποθέτω, ὅτι ἐν τοῖς ἀνωτέροις ὑπεδιδιχθῆ ἐπαρκῶς. Τὸ δευτέρον εἶναι προφανές. Ἀπομνημονεύει τις καλλίτερον ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον εἶδεν ἢ ἤκουσεν, ἢ τέλος ἠσθάνθη. Ὑπερ πᾶσαν περιγραφὴν τοῦ Παρθενῶνος, ἢ θεοῦ του θὰ χρησιμεύσῃ περισσότερο εἰς ἀπομνημόνευσιν τοῦ καλλοῦς του. Ἐπίσης, ὑπερ πᾶσαν ἀνάγνωσιν θεατρικοῦ ἔργου, θὰ τὸ ἐνθυμήσθε πλείυτερον, ἀν τὸ ἀκούσετε ἀπὸ σκηνῆς. Ἐπιχειρήσατε ν' ἀποστηθίσετε δέκα στίχους ἐνὸς ποιητοῦ, ἀναγινώσκοντες αὐτοὺς μυστικά. Ἐπιχειρήσατε κατόπιν ν' ἀποστηθίσετε δέκα ἄλλους τοῦ ἰδίου συγγραφέως, ἀναγινώσκοντες αὐτοὺς δυνατὰ. Τί θὰ συμβῆ; Τοὺς πρώτους θὰ μάθητε μετὰ περισσοτέρας δυσκολίας καὶ εἰς περισσοτέρον χρόνον. Εἰς τὴν δευτέραν περιπτώσιν, τὸ αὐτὸ θὰ βοηθήσῃ τὴν μνήμην σας καὶ θὰ ἀπομνημονεύσετε ταχύτερον.

Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον προσπαθήτε νὰ γράφατε ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε ν' ἀπομνημονεύσετε. Εἶναι κάποιος κόπος ἐν τούτοις δὲν εἶναι κόπος χαμένος. Πᾶν ὅ,τι γράφατε, σχηματίζει παραστάσεις ζωηροτέρας καὶ συνεπὲς μὲνι διαρκέστερον. Ἐχομεν καὶ τι ἄλλο νὰ συστήσω: Ἀνοίξατε ἐν τετραδίου, ἐν εἶδει ἡμερολογίου, καὶ σημειώνετε καθ' ἐκάστην εἰς δύο λέξεις τί εἶδετε, τί ἤκούσατε π. χ.

— Εἶδον αὐτὸ τὸ καλλιτεχνικὸν ἔργον, ἤκουσα αὐτὸ τὸ δράμα, ἤκουσα αὐτὴν τὴν διάλεξιν.

Θὰ ἰδῆτε, ὅτι μετὰ ἐν ἔτος θὰ δυνηθῆτε νὰ μνησθε τὴν μνήμην σας ἐπαρκῶς, ὅπως σᾶς ἀποδόσῃ ὅ,τι ἐφύλαξεν.

Ἐν τούτοις, μὴ κουράζετε τὴν μνήμην σας. Κἀμνετε διαλογὴν ἐκεῖνον, τοῦ πρέπει ν' ἀπομνημονεύσετε. Διότι καὶ ἡ καλλίτερα μνήμη τοῦ κόσμου εἶναι ἀνίσχυρος νὰ κρατήσῃ πᾶν ὅ,τι φθάνει μέχρι τῆς ψυχῆς. Ἄν τὴν ἐκβιάσατε πρὸς τοῦτο, θὰ καμφθῇ καὶ θὰ ἀρνηθῇ πλέον νὰ σᾶς ὑπηρετήσῃ.

Θ. Κ. Μ.

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Ἀνάμμοσα σὲ ἄγρια ἀγκαθωτὰ κλαδιὰ
δλάνθιοτο τριαντάφυλλο στὸ φράχτη ἐκεῖ πέρα
περήφανο ὀλόγυρα σκορποῦσε μυρωδιὰ
κ' ἐγέμιζε τὸν δροσερὸ τῆς λαγκαδιᾶς ἀέρα.

Καὶ τὰ ἀγκαθωτὰ κλαδιὰ, σὰν φίλοι του καλοῖ,
στριμώχθησαν τριγύρω του γιὰ νὰ τὸ προφυλάξουν
κ' ἔτσι θαρρῶ πῶς ἔπρεπε νὰ τὸ σκεφθοῦν πολὺ
τὰ χέρια, ποῦ θὰ θέλανε τὸ λούλουδο ν' ἀρποξοῦν.

Μὰ ἄξαφνα τρελλὸ παιδί τ' ἀγκάδια τὰ πολλὰ
δὲν λογαριάζει, κ' ἂν τοιμποῦν δὲν θέλει νὰ τὸ ἐξῆ
κόφτει τὸ τριαντάφυλλο, κ' ἐνῶ κρυφογενεῖ,
τρέχει, σὰν νᾶκανε φτερά, μὲ τὸν ἀνθὸ στὸ χέρι.

Περαστικός, ποῦ τὴν κλεψιὰ εἶδε τὴν πονηρή,
εἶπε, θρηνηῶντας τοῦ ἀνθοῦ τ' ἀδικημένα κάλλη:
« Ἀλλοίμονο εἰς τὴν ὡμορφιά, ὅπου δὲν ἔμπορεῖ
μονάχη τῆς νὰ φυλαχθῇ καὶ τὴν φυλάγουν ἄλλοι! »

ΒΕΡΘΑ ΚΑΚΤΑΝΟΥ

ΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΑΙ ΩΡΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

Μετά την κηδείαν του φίλου μου Ιατρού, ο οποίος τρεις ημέρας πριν, παρ' όλον το γήρας του, ήτο τόσο ανθηρός και υγιέστατος, έσπευσα να συλλυπηθώ την χήραν του, μίαν νεαρωτάτην και ώραιοτάτην κυρίαν, τής οποίας τὰ χρυσά μαλλιά έκαμνον τόσην αντίθεσιν εις τους μαύρους της πέπλους.

Μετά ταύτα διητυνθήν εις το δωμάτιόν μου, και άφου έκλεισα την θύραν του, ήνοιξα τον όγκωδη φάκελλον, τον όποιον ο Ιατρος μου ειχε δώσει πρό όλίγων ήμερών και όστις έφερε την έπιγραφήν:

«Νά άνοιχθῆ μετά τον θάνατόν μου».

Ήτο το ήμερολόγιον του γέροντος Ιατρού, εις το όποιον ο φίλος μου ειχε την συνήθειαν να σημειώνη τὰ σπουδαιότερα έπεισόδια τής ζωής του.

Εις τὰς πρώτας σελίδας του υπήρχον αι άνησυχίαι, αι σκέψεις, αι άγωνίαι των έξετασεων και τής πρώτης έπιστημονικής ζωής. Έπειτα, όταν επήλθεν η εύμάρεια, η κολούθουν σκέψεις περι τής κοινωνίας, του έρωτος και τής έπιστήμης.

‘Αλλ’ εις τὰς σελίδας εκείνας ανεγράφετο και το μοναδικόν δραμα τής ζωής του Ιατρού, το όποιον ήρχιζεν από ένα όψιμον έρωτα και έτελείονεν εις τον θάνατόν του.

‘Αν διηγηθώ το δράμα τούτο, θα ώχρηάση υπό τὰς γραμμάς μου. Προτιμώ να αντιγράψω έδώ τὰς περιεκτικὰς εκείνας, αι όποιαι σχετίζονται προς αυτό.

‘Εγραψεν :

‘Ο φίλος μου Δημάκης είναι φοβερά άσθενής τον έπισκέπτομαι τακτικώς και του προσφέρω τήν βοήθειάν μου...

Εύτυχώς έχει την κόρην του, την ‘Αγγελικήν, η οποία, χαριτωμένο κορίτσι, του χύνει βάλαμον προηγορίας».

‘Επηκολούθουν μερικαι σελίδας διαφόρων σκέψεων έπειτα η έπομένη:

‘Ο Δημάκης απέθανε. Με σπαραγγμόν καρδιάς έρριψα χόμα επί του τίφου του. ‘Αφου έπεστρέψαμεν από το νεκροταφείον, η ‘Αγγελική ήρχισε να κλαίη με λυγμούς, από βαθυτάτης καρδιάς. Εις ένα από τους σπασμούς της έροίφθη επί των ώμων μου. ‘Επί μίαν στιγμήν υπεβίασασα το εύλύγιστον νεανικόν της σώμα εις τους βραχιόνάς μου. Πόσον θα ήθελα να ήτο η ‘Αγγελική κόρη μου!

Μετά δύο ήμέρας ο Ιατρος έγραψε :

‘Τὰ πάντα διηυθετήθησαν’ επλήρωσα τους πιστωτάς του Δημάκη, και, χάρις τῷ Θεῷ, κατόρθωσα να προλάβω την κατάσχεσιν των επίπλων. Η ‘Αγγελική εξέφρασε την επιθυμίαν να γίνη παιδονόμος μακράν τής πατρίδος της. Αισθάνομαι, ότι δεν πρέπει να την αφήσω ν’ απομακουνθῆ. Θέλω, επιθυμώ να μείνη πλησίον μου. Θεωρώ ψυχικήν ανάγκην το να την βλέπω».

Με ήμερομηνίαν μερικῶν μηνῶν κατόπιν ο Ιατρος έσημείωνεν :

‘Επισκέπτομαι από καιροῦ εις καιρόν την ‘Αγγελικήν την εύρίσκω περίλυπον. ‘Όταν με βλέπη, κλαίει. Μίαν ήμέραν τής ειπα :

— ‘Αγγελική, δεν είμαι πλούσιος, άλλ’ όπωσδήποτε θα δυνηθώ να επαρκέσω εις την διατήρησίν σου. ‘Αφετέ με να σᾶς χρησιμεύσω ως οδηγός και προστάτης. ‘Αλλά, κόρη μου, ο κόσμος είναι κακός, είναι κατάφοτος από προλήψεις. ‘Όσονδήποτε γέρον και αν είμαι, και σεις όσονδήποτε μικρά, θα εύρουν πάντα κάτι να μᾶς κατηγορήσουν. ‘Αγγελική, δια να έχω το θάρρος να άγρουπνῶ έφ’ ύμῶν, χωρίς να κηλιδώσω το όνομά σας... θέλετε... ; ‘Ω! μη άπαντήητε άμέσως... σκεφθῆτε, σκεφθῆτε άκριτά, προτού αποφασίσετε να μοῦ δώσετε την χείρά σας».

Δύο μήνας μετά ταύτα :

‘Η ‘Αγγελική είναι σύζυγός μου! ‘Όλαι αι στιγμαι τής ζωής μου είναι του λοιπού άλληλοδιαδοχή έπιστάσεως».

Δύο έτη μετά ταύτα :

‘Χθές ήμεθα εις το δείπνον τής κυρίας Χ. ‘Εγνωρίζομεν όλους τους προσκεκλημένους, έκτός ενός, του κ. ‘Ιακώβου, νέου, ύψηλου άναστήματος και έξωτερικού κομψου, όστις καθ’ όλον το διάστημα του γεύματος δεν έπαυε να θαυμάζη την γυναϊκά μου. Το γεῦμα επηκολούθησε χορός. ‘Ο νέος αυτός έχορευσε με την ‘Αγγελικήν μου, την όποιαν δια πρώτην φοράν είδα να έχη φλογορόν βλέμμα και τόσον έκφραστικόν μειδίαμα. ‘Ολ’ αυτά βέβαια είναι έπουσιώδη, άλλ’ έχω μίαν προαισθήσιν, ότι θα επανίδωμεν τον κ. ‘Ιακώβον και ότι έξ αιτίας του θα υπεφάρω πολύ».

Μεσολαβοῦν μερικαι λευκαι σελίδες.

‘Η χήρα κ. Β. προτοιμάζει μίαν έσπεριδί. Κατ’ αυτήν θα παιχθῆ και ένα δραματάκι. Η ‘Αγγελική με παρεκάλεσε να λάβη μέρος εις την παράστασιν εκείνην. ‘Όταν ήτο μικρά, εις το σχολείον—μου έλεγεν—εθαυμάζετο δια την άπαγγελίαν της’ διατι να μη την επιδείξη και τώρα; Δεν ήδυνήθη να άρνηθῶ εις την παράκλησίν της και τής παρεχώρησα την άδειαν.

Εις το δράμα αυτό θα λάβη μέρος και ο ‘Ιακώβος...»

‘Ολίγον κατωτέρω έσημειοῦντο τὰ έπόμενα :

‘Χθές έγινοντο αι δοκιμαι του έργου. Εις έν διάλειμμα ο ‘Ιακώβος επλησίασεν ιδιαίτερος την ‘Αγγελικήν και τής εξέφρασεν αισθήματα. ‘Εμείνη με γλυκείαν φωνήν του άπήνησεν, ότι δεν ήτο έλευθέρα και τον παρεκάλεσε να σιωπήση. Γενναία κόρη, άλλά θα έχη την δύναμιν να άντιστῆ μέχρι τέλους;»

Εις την έπομένη σελίδα υπήρχεν έν και μόνον έρωτηματικόν. Η χείρ, που το έγραψεν, έτρεμεν έξάπαντος.

Μετά τινας σελίδας ήκολούθουν αι γραμμαί αύται :

‘Το αισθηνά των εφθασε πλέον εις το σημειον εκείνο, καθ’ ο δεν δύναται πλέον να αναχαιτισθῆ. Είναι η στιγμή, καθ’ ην η γυνή, και η τιμιωτέρα άκόμη, δεν θα δυνηθῆ να μη πέση. Να περιμένω λοιπόν και την στιγμήν τής πτώσεως; ‘Αλλοίμονον, Θεέ μου! ‘Υπαφάρω, υποφάρω πολύ».

Εις έτερον φύλλον :

‘Δυστυχής ‘Αγγελική! πταίεις άρά γε; ‘Ωστε η εύγνωμοσύνη δεν ειμπορεί να αντικαταστήση τον έρωτα. Θεέ μου! την αλήθειαν αυτήν ήτο πεπρωμένον να την διαπιστώσω επί του έαυτου μου».

‘Υπό ήμερομηνίαν εβδομάδων τινῶν κατόπιν :

‘Είμαι εξηνταπέντε έτών. Είμαι λοιπόν γέρον. Ποία είναι η θέσις μου άέναντι τής γυναϊκός, τής οποίας ο έρωσ πλέον δεν μου άνήκει; Νά την φονεύσω; να τον φονεύσω; ‘Α! φοβερόν τέλος, σκα δαλώδης έπίλογος ενός μυστικού δράματος. ‘Οχι, πρέπει να γίνη κάτι άλλο. ‘Εγώ πλέον έζησα. ‘Εγώ εξεμεταλλεύθη την υπεροχωτέραν θέσιν μου άέναντι τής πτωχῆς αυτής κόρης. Την έζητησα εις γάμον. ‘Εδέχθη έξ εύγνωμοσύνης και δια να εύρη προστασίαν. Δεν κατέλαβα θέσιν εις τον έρωτά της. Λοιπόν, πρέπει έγώ να έκλείψω. Τοιουτοτρόπως και αυτή άποκτῆ την έλευθερίαν της και η καρδιά μου δεν θα αϊμάσση».

‘Επιθυμώ να μη μάθη κανεις το τέλος μου. ‘Αγαπητέ μου φίλε, μόλις διαβάσης το ήμερολόγιον αυτό, κάψε το».

Το έκαμα. ‘Αφου το έδιάβασα, επήρα φύλλον προς φύλλον και τὰ έρριψα εις την θερμάστραν.

‘Ενῶ δὲ έκαίοντο και τὰ τελευταία υπολείμματα, φθάνει ο διανομεύς και μου φέρει την εφημερίδα τής έσπέρας.

‘Εκεί άνέγνωσα :

‘Μεγαλοπρεπής έτελέσθη η κηδεία του Ιατρού... , όστις τόσον εισγάσθη δια την έπιστήμην. ‘Ο σοφός ούτος, ως ήδυνήθημεν να εξακριβώσωμεν, πίπτει θυμα τής έπιστήμης του, διότι, ειῶ εύρίσκετο εις το εργαστήριόν του, ηλεκτρικόν ρεύμα, έξ άηδεσίας του ίδιου, του προσέβαλε την καρδίαν και εύρέθη νεκρός...»

Αυτό έμαθεν ο κόσμος έκ του δράματος του φίλου μου.

(Louis Fagan)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Το μεγάλο κλειδωμένο ντουλαπι ήνοιξε και έβγήκαν έξω πάλτα και όμβροέλλαι και μποτά και γάντια. Ένα βλέμμα εξεστρετικόν έροίφθη εις τον μαλακόν τάπητα, που αναδίδει βαρσίαν όσμην ναφθαλίνης. ‘Εζητήθη και η γνώμη τής τσαγιέρας. ‘Όλα αυτά έγιναν χθές με την πρώτην κρούαν. πνοήν, με την πρώτην βιαστικήν πνοήν του χειμῶνος, η οποία επνευσεν έξαφνικά. Η οίσογένεια συ κεντρώθη αϊφνης γύρω εις το τραπέζι. Μερικοί άπλωσαν το χέρι τους και εις την τρέπουσαν. ‘Αλλοι έτυλίχθησαν με χονδρά μάλλινα επανωφόρια. Το πιάνο κάτι έμουρμούρισεν από την γωνίαν. Το παράθυρον έκλείσθη. Τελεία αναδ.οργάνωσις του οικογενειακού βίου με ένα φύσημα... ψυχρού άνέμου.

Οι άνθρωποι του κόσμου ένθουσιασμένοι. ‘Ετοιμάζονται δια τὰς νέας κατακτήσεις εις την φωτισμένην αϊθυσαν του χοροῦ. ‘Από μίαν γωνίαν του ζαχαροπλαστείου παρακολουθοῦν το σύννεφον, που διαρκῶς μεγαλώνει, και τρίβουν τὰς χείρας από χαράν.

Το σύννεφον αυτό είναι το μεγάλο χειμερινόν πρόγραμμα. Αυτό αναγγέλλει την περίοδον των συγκεντρώσεων εις κλειστάς αίθουσας, των συνομιλιῶν επάνω εις αναπαυτικά άνάκλιντρα και των άνευ τέλους μουσικῶν συναυλιῶν. Το σύννεφον όλονέν προχωρεῖ και καταλαμβάνει την κυανήν έκτασιν. Και επανέρχονται εις την ζωήν όλα εκείνα τὰ πράγματα, τὰ όποια έκλειδώθησαν πρό έξ μηνῶν: τὰ βιβλία, τὰ μουσικά τεύχη, αι καλλιτεχνικαι ίδιοφυται. Θα τὰ επανεύρωμεν όλα εις την γωνίαν, την όποιαν πρό έξ μηνῶν έγκαταλείψαμεν, δια να ζήσωμεν εις την έξοχήν και εις τον έλευθερον αέρα.

Εις τὰς δημοσίας αίθουσας θα συναντήσωμεν τους φίλους των καλλιτεχνικῶν έσπεριδῶν και θα χειροκροτήσωμεν παλιν «γόητας» και «νοήσας». Εις τὰς άπογευματινάς θα άκούσωμεν την σπύγχειαν τής ιδίας όμιλίας, η οποία ήρχισεν από την πρώτην άπογευματινήν, που έδόθη. Εις τὰ Ωδεία και τὰ χειμερινά θέατρα θα άνεπαρημώσωμεν τους άριστους εις τὰ προγράμματα, τὰ όποια δεν μεταβύλλουν σχήμα. θα συναντήσωμεν παλιν την εις ρε συμφωνίαν του Μπετόβεν, θα χειροκροτήσωμεν μετά του αυτού ένθουσιασμού τον Βάγνερ, θα μασήσωμεν τὰ ίδια γαλλικά φρασίδια, θα διαβάσωμεν νέον κατάλογον καλλονῶν και σιλοεττων και θα ζήσωμεν έμεις καλά και αυτοί καλλίτερα.

‘Ιστορία ενός όνειρου... από των αρχαιοτάτων χρόνων μέχρι των καθ’ ημάς, όπως λέγει και το έξόφυλλον πάσης Ιστορίας: ‘Το όνειρόν έστιν η εύτυχία, την όποιαν διαρκῶς κωμηγοῦμεν εις χοροῦς, εις τσίγαις, εις άγώνας, εις επιδείξεις, εις τελετάς. ‘Όλοι αυτοί οι άνθρωποι δεν θα διασκεδάσουν εύριον’ θα άγωνισθοῦν κάτι να επιτύχουν. Η αίθουσα του χοροῦ είναι και πεδίον δράσεως. Το πτωχό κορίτσι τής γειτονιάς, που όνειρευεται μίαν «καλήν άποκατάστασιν», κάτι πάντα έλπίζει από την γωνίαν τής αίθούσης του δημοσίου η ιδιωτικού χοροῦ. Και ο νεαρός υπάλληλος, που μεταβάλλεται εις κομψόν βουλεβαρδιέρον, περιμένει και αυτός τὰ βελτιώση τὰ οικονομικά του από την... εις ρε συμφωνίαν του Μπετόβεν, που θα γίνη άφορμή να συγκεντρωθοῦν τῶσαι πολύφρονι εις μίαν αίθυσαν συναυλίας.

‘Όσοι έσηκώθησαν από ένα κάθισμα ζαχαροπλαστείου χωρίς κανέν θετικόν κέρδος, άτενίζουν τώρα εις το πρώτον χειμερινόν νέφος με τὰς έλπιδας. ‘Ισως αυτό βοηθήση την έπίχειρησιν.

T. ΜΩΡΑΙΤΙΝΗΣ

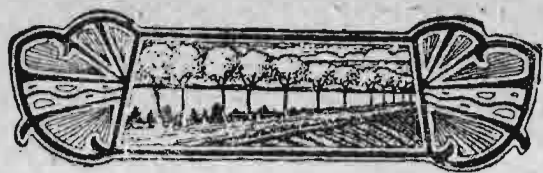
ΓΝΩΜΑΙ

Ψ ‘Η άχαριστία είναι η θύρα, δι’ ης έξέρχεται το πλείστον έξ εκείνων, τους όποιους στενοχωρεῖ η εύγνωμοσύνη.

Ψ Εύρίσκει τις, ότι είναι εύφρονι και δικαιοπάντες, όσοι μᾶς κρινουσιν εύμενῶς.

Ψ Χάνεις περισσότερον καιρόν εις το να απελπίσσαι δι’ έν δυστύχημα, παρ’ όσον θα έχρησάζεσαι, δια να το επανορθώσης.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

ΧΑΛΥΒΔΙΝΟΝ ΙΠΠΙΚΟΝ

— Η άρχή του ποδηλάτου.

Είς πόλεμον, ως ο πανευρωπαϊκός, κατά τον οποίον τὰ πάντα, μέχρις αὐτῶν τῶν στοιχείων, μεθελκώματα μελετηθέντα καὶ προστοιμασθέντα, κατέληξαν εἰς τὴν θαυμασταίαν τελειότητα τῆς σημερινῆς πολεμικῆς τέχνης, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἔχη θέσιν καὶ τὸ ποδήλατον, «ὁ χαλύβδινος ἵππος».

Κάποιος ἀσήμαντος ὑποξίωματικός τοῦ πυροβολικοῦ εἰς εὐρωπαϊκὴν μεγαλοπόλιν πρὸ ἑκατὸν καὶ πλέον ἐτῶν ἠθέληε παντοῦτε νὰ ἀναβαίῃ εἰς ἀτεχνὸν ξυλίνην μικρὰν συσκευὴν μὲ δύο τροχοὺς καὶ νὰ διασχίξῃ μὲ αὐτὴν τοὺς δρόμους. Ὅταν πρῶτην φορὰν τὸν εἶδον οἱ συνάδελφοί του, κοροϊδευτικώτατα ἐφώνησαν: «νά, ἀκόμη ἕνας τρελλός!» καὶ τὸ ἐγύρισαν τὴν ῥάχιν.

— Πῶς εἰσῆλθεν εἰς τὸν στρατόν.

Τὰ πρῶτα στρατιωτικὰ γυμνάσια μὲ ποδηλατικούς λόχους ἔγειναν τῷ 1875 εἰς τὴν Εὐρώπῃ καὶ ἔκτοτε εἰς ὅλα τὰ στρατεύματα τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου κόσμου. Οἱ φανατικοὶ λάτρεις τοῦ ἵππου ἤ ἀπὸ τοῦ 1885 ἕως τὸ 1895 ἔγραψαν καὶ διεκήρυξαν τερατωδέστατα πράγματα κατὰ τῆς χρησιμοποίησός του, ἀλλ’ εἰς τὸ τέλος ἠναγκάσθησαν καὶ αὐτοὶ νὰ πεισθῶν, ὅτι καὶ οἱ ποδηλάται, ὅπως καὶ οἱ ἵπποι, ἐν πολλοῖς εἶναι δυνατόν νὰ ἀναδειχθῶσιν ἀριστοὶ ἀγγελιαφόροι, ἀκροβασταί, πρόσκοποι, ἀνιχνευταί κτλ.

Ὅταν τὸ ζήτημα τὸ ἐπραγματεύθη καὶ ὁ παγκόσμιος τύπος, τὰ ἐπιτελεῖα ὅλων τῶν στρατῶν ἤρχισαν πλέον σοβαρὰ νὰ σκέπτονται περὶ χρησιμοποίησός ἢ μὴ τοῦ στρατιωτικοῦ ποδηλάτου. Πρέπει μάλιστα νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι πολὺ εἰς τοῦτο συνέτελεσεν ἡ φοιτητικὴ νεολαία τῆς Βιέννης. Τῷ 1895 μίαν ἡμέραν γυμνασμένοι ἐπὶ τοῦ φοιτητικῆς παρουσιάσθησαν αἰφνιδίως εἰς τὰ μεγάλα γυμνάσια τοῦ αὐστριακοῦ στρατοῦ καὶ, κατόπιν ἀδείας, ἔκαμαν παρελάσεις, αἱ ὁποῖαι εὐμενέστατα ἐκρίθησαν ἀπὸ ὅλους τοὺς παρευρισκομένους ἐκεῖ στρατιωτικούς ἀκολουθούς. Τὸ ἐπόμενον ἔτος πανταχοῦ τὰ στρατιωτικὰ γυμνάσια παρουσίασαν τοὺς πρῶτους ποδηλάτας των, ἐψηφίσθησαν δὲ εἰδικὰ κοινὸν καὶ εἰδικὰ ἐπίσης ἐπιτροπαὶ παρουσίασαν τὰ περὶ καταρτισμοῦ τοῦ «χαλύβδινου ἵππου», ὅπως ἀπεκάλεσαν τοὺς ποδηλατικούς λόχους.

Συζητήσεις ἠγέρθησαν μετ’ ὀλίγον περὶ τοῦ δυσκόλου τῆς μεταφορᾶς τοῦ ποδηλάτου κατὰ τὰς ἀναβάσεις εἰς ἀπότομα μέρη. Ἀλλὰ τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ ἔλυσε καὶ τὴν δυσκολίαν ταύτην, ἐφαρμόσαν τὸ διπλούμενον ποδήλατον, τὸ ὁποῖον, ἐλαφρὸν κατὰ τὸ δυνατόν, εὐκόλως φέρεται ἐπὶ τῶν ὄμων τοῦ στρατιώτου μαζῇ μὲ τὴν ἄλλην ἀποσκευὴν του.

— Ἡ πολεμικὴ τὸν ἀξία.

Ἡ στολὴ τοῦ ποδηλάτου στρατιώτου εἶναι κατὰ τι ἐλαφροτέρα τῶν ἄλλων καὶ ὁμοιάζει μὲ τὴν στολὴν τῶν ἀλπινιστῶν. Ἐκαστος ἐκ τῶν ποδηλατῶν, ἐκτός τοῦ συνήθους ὀπλισμοῦ του, φέρει καὶ ἀντίσκηνον, διπλωμένον κυλινδρικῶς καὶ ἄνωθεν τοῦ ἐμπροσθίου τροχοῦ τοποθετημένον. Ἄλλο σῶμα ἐξ αὐτῶν ἔχει ἐπὶ τοῦ ποδηλάτου τελείαν τηλεφωνικὴν συσκευὴν, μὲ τὴν ὁποίαν εἰς πᾶσαν στιγμὴν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ κάθε στρατιωτικὸν σῶμα τηλεφωνικῶς, καὶ ἄλλοι, ἔχοντες ἄνωθεν τοῦ ὀπισθίου τροχοῦ τοῦ ποδηλάτου τῶν ἐν εἶδει τολύπης μεγάλην ποσότητα τυλιγμένου σύρματος, ἀφίνουν αὐτὸ ταχέως καὶ εἰς μεγάλας ἀποστάσεις, ὅταν πρόκηται νὰ γίνῃ ἐγκατάστασις ἐνσωματωμένου τηλεγράφου. Ὑπάρχει καὶ ἄλλο

λος ἰδιαιτέρος λόχος ποδηλατιστῶν, ὁ ὁποῖος, φέρον μαζῇ του εἶδος κενῶν ἀσκῶν, γαμίζει αὐτοὺς μὲ ἀέρα, μὲ εἰδικὰ μηχανήματα, καὶ τοὺς χρησιμοποιεῖ ἐν εἶδει γαφύρας κατὰ τὴν διάβασιν τῶν μικρῶν ποταμῶν.

Ὅταν κατὰ πάντα ἠτοιμάσθησαν, τελείως διοργανωμένοι οἱ ποδηλατικοὶ λόχοι, ἤρχισαν τὰ γενικὰ αὐτῶν γυμνάσια εἰς τὰς διαφόρους χώρας. Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν, ὅτι ἐν πολλοῖς ἐφάνησαν ἀσυγκρίτως ἀνώτερα τῶν καλλιτέρων ἱππέων εἰς τὴν ἀναγνώρισιν καὶ ἀπασχόλησιν τοῦ ἐχθροῦ, εἰς τὴν μεταβίβασιν ἀγγελιῶν εἰς πολὺ μακρὰς ἀποστάσεις, εἰς τὴν νοσοκομειακὴν ὑπηρεσίαν, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν κατάληψιν ὀχυρωμάτων καὶ ἄλλων ἐπικαίρων σημείων τοῦ ἐχθροῦ. Γενικῶς ἐνεῖ ἀποδειχθῆ, ὅτι ὁ στρατιωτικὸς ποδηλάτης εἰς πέντε ὥρας διατρέχει 60 ὄλα χιλιόμετρα, μὲ ζηλευτὴν ἐπιτυχίαν ἐκτελῶν τὰς ἀνωτέρω δυσκολωτάτας στρατιωτικὰς ἐπιχειρήσεις. Εἰς τὰς στρατιωτικὰς ἐπιθεωρήσεις εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ἐλευθερίας καὶ εἰς ἄλλας παρατάξεις, πολλάκις ἐθαυμάσαμεν τοὺς ποδηλάτας καὶ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ.

Ἐξαφνα, διαρκούσης τῆς μάχης ἢ κατὰ τὰ μεγάλα γυμνάσια, παρατηρεῖται σπάνις ἢ ἔλλειψις τροφίμων καὶ πολεμοφοδίων, πρέπει δὲ διὰ τοῦτο ἢ ἐπιμελητεῖα νὰ εἰδοποιηθῇ τὸ ταχύτερον. Εὐθύς τίθενται εἰς κίνησιν οἱ ποδηλάται, ὡς ταχυπορότατοι. Σάλπισμα σημαίνει κατάπαυσιν τῆς μάχης ἢ παύσιν τῶν γυμνασίων. Χαρὰ εἰς ὄλο τὸ στρατεύμα, διότι ἐπὶ τέλους θὰ ἀναπαυθῇ πρὸς στιγμήν. Ὅλοι ἠσυχάζουν καὶ μόνον οἱ ποδηλάται τρέχουν δεξιὰ-ἀριστερὰ πρὸς εὐρεσίαν καταλήλου μέρους διὰ τὸν καταυλισμὸν καὶ τὴν ὄλην στρατοπέδευσιν. Ὅταν ἐν τέλει ἠσυχάσῃ καὶ ὁ ποδηλάτης, πρέπει νὰ εἰσθε βέβαιοι, ὅτι εὐρίσκει ὀλιγόωρον προσωρινὴν ἀνάπαυσιν, ἀφοῦ ἐπὶ ὀλόκληρον ἡμέραν ἀκούραστα διέτρεξε περισσότερα τῶν ἑκατὸν χιλιομέτρων.

— Ἄλλοτε καὶ σήμερον.

Ὁ στρατιωτικὸς ποδηλάτης συνδυάζει πληρέστατα τὴν πεζομαχίαν μὲ τὴν ἵππομαχίαν. Δύναται ἐν ἀνάγκῃ, κατερχόμενος ἀπὸ τὸ ποδήλατόν του, νὰ ἀποτελέσῃ ἀραιὰν φάλαγγα καὶ ἐπικινδύνως νὰ προσβάλλῃ τὸν ἐχθρόν. Κατὰ τὴν περιπτωσιν αὐτὴν ἄλλοι ποδηλάται ἔχουν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ παραμεῖνουν φύλακες τῶν ποδηλάτων, ὅταν, ἐννοεῖται, οἱ ποδηλάται γίνῃ ἀνάγκῃ πεζομαχοῦντες, ν’ ἀπομακρυνθῶσιν ἀπὸ αὐτὰ. Εἰς τὸν ἰσπανοαμερικανικόν, τὸν τρανοβαλικόν καὶ τὸν ρωσογαλλικόν πόλεμον παρατηρήθη ἡ μεγάλη ἀξία τῶν στρατιωτικῶν ποδηλατιστῶν καθ’ ὅλα τὰ ἀνωτέρω ἀναφερόμενα ὀρηλάματά του.

Εἰς τὸν σήμερον διεξαγόμενον μέγαν πανευρωπαϊκόν πόλεμον ἐπίσης, τὸ στρατιωτικὸν ποδήλατον εἶναι ἐκ τῶν πρῶτων συντελεστικῶν τῆς στρατιωτικῆς παρατάξεως καὶ ἐνεργείας. Ὅταν ἀργότερον θὰ γραφῇ ἡ ἱστορία τῆς σημερινῆς μεγάλης γιγαντομαχίας, παραλλήλως πρὸς τὴν πολυσημάντων σημασίαν τῶν Τσέπελιν καὶ τῶν ὑποβρυχίων, θὰ ἀκουσθῇ βεβαίως καὶ ἡ πολεμικὴ ἀξία, τὴν ὁποίαν κατ’ αὐτὴν προσέφερε καὶ τὸ ποδήλατον.

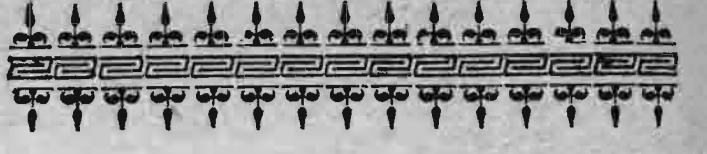
ΔΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΤΕ...

Ποτὲ τὰ δάκρυα μὴ κρατῆς καὶ μὴ τὰ καταπίνης, τῆς λύπης σου ἀπαρηγῆς ποτὲ μὴ γίνῃς.

Τὰ δάκρυα, ποῦ ξεχύνονται, τὰ μάγουλα ἀυλακώνουν κι’ αὐτὰ, ποῦ καταπίνονται, μᾶς φαρμακώνουν.

Ι. Π.

«Ἡ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ»

τὸ ὠραῖον αὐτὸ μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον τόσον συγκινεῖ τοὺς ἀναγνώστας μας, πλησιάζει εἰς τὸ τέλος του.

Τὸ «Ἄπ’ Όλα», πάντοτε ἐκλεκτικὸν εἰς τὰ μυθιστορήματά του, ἀρχεται ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου τῆς δημοσιεύσεως νέου μυθιστορήματος ὑπὸ τὸν τίτλον:

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ □ □ □ □ ΓΑΝΤΙ

Τὸ μυθιστόρημα αὐτό, μὲ τὰς τόσον ὠραίας σκηνὰς του, μὲ τὰ ἐνδιαφέροντα ἐπεισόδια, τὰς περιπετείας καὶ τὴν κομψὴν πλοκὴν του, θὰ γοητεύσῃ, θὰ συναρπάσῃ, θὰ κατακτῆσῃ ὅλας τὰς εὐαίσθητους καρδίας.

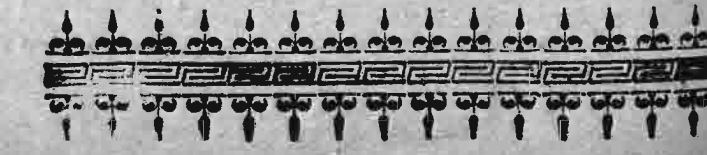
◎ ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ◎ ◎ ◎ ΓΑΝΤΙ ◎ ◎

γραμμένον ἀπὸ ἀριστοτέχνην τοῦ καλὰ μου καὶ μεταφρασθὲν ἐπίτηδες διὰ τὸ «Ἄπ’ Όλα» ὑπὸ τακτικοῦ συνεργάτου μας, εἶναι μία ἀπὸ τὰς ὠραιότερας εἰκόνας τοῦ εὐγενοῦς ἔρωτος, ὁ ὁποῖος ἐμφυλλοχωρεῖ μόνον εἰς τὰς ἀγνάς καρδίας.

Παρακολουθήσατε ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου

☞ ☞ ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΓΑΝΤΙ ☞ ☞ ☞ ☞

Εἶναι ἔργον, τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς ἰκανοποιήσῃ. Ὅλοι καὶ ὄλοι ἀπολαύσατε τὸ νέον αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημά μας.

ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;

ΤΙ ΦΡΟΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ

ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΟΙ

ΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΙ ΜΑΣ

Ο 18ος αιώνας.

Σκέψεις μητρός:

«Έχω μίαν κόρη, μοναδικόν καρπόν δυστυχούς γάμου. Χάριν της ευτυχίας της θά κάμω τὸ πᾶν.

»Απὸ τὸν κύκλον τῶν γνωστῶν μου θά ἐρσυνήσω ἄν νέος τις εἶναι κατάλληλος. Θέλω νὰ εἶναι συμπαθοῦς φυσιογνωμίας. Ἀσυμπαθῆς φυσιογνωμία, σπανίως καλύπτει εὐγενῆ ψυχὴν. Θά ἐξετάσω πρὸ παντὸς τὰ μάτια του. Τὰ μάτια εἶναι τὸ ὄργανον τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας. Ἐπὶ πλεόν, θέλω ὅπως ὁ μέλλον σύζυγος τῆς κόρης μου εἶναι προσηνής. Δὲν θά προσέξω διόλου εἰς τὴν οικονομικὴν του κατάστασιν—ἡ κόρη μου εἶναι πλουσία—ἀλλὰ δι' αὐτὸ δικαιοῦμαι νὰ εἶμαι προσεκτικὴ εἰς τὰ φυσικὰ του χαρίσματα. Τὸ πρόσωπον, τὸ σχῆμα, τὸ παράστημα, ἡ χάρις εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ εἰς τὸ πνεῦμά του, εἶναι προσόντα, τὰ ὅποια ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τῆς εὐτυχίας τῶν συζύγων καὶ τῶν τέκνων. Θά ἐπιστήσω τὴν προσοχήν μου ἰδιαιτέρως εἰς τὰ ἦθη τοῦ γαμβροῦ μου. Καὶ ἡ μεγαλειότερα ὠραιότης δὲν θά μὲ ἐπηρεάσῃ, ἂν δὲν συνοδεύεται μὲ ἀγνά ἦθη. Ἀνθρώπος μὲ ἦθη ἐστρεβλωμένα, θά καταστήσῃ δυστυχῆ τὴν γυναῖκά του, καὶ τὴν ἠθικὴν αὐτοῦ ἀξίαν θά μεταδώσῃ εἰς τὰ παιδιά του.

»Θέλω ἐπίσης ὁ σύζυγος τῆς κόρης μου νὰ εἶναι ἀληθῆς ἀνὴρ διὰ τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας τῶν αἰσθημάτων του. Δὲν τὸν θέλω ἐκτεθηλυμένον καὶ ἐκφυλον. Ζητῶ νὰ δώσω εἰς αὐτὴν ἓνα κύριον, χωρὶς νὰ τὴν καταστήσω σκλάβαν. Ὁμοίως τὸ ζήτημα τῆς υγείας καὶ τῆς δυνάμεως θά μὲ ἐπασχολήσῃ πολύ. Σπανίως εἶναι εὐτυχῆ τὰ ἀνδρόγυνα ἐκείνα, τῶν ὁποίων ὁ εἰς εἶναι ἀσθενικοῦ ὄργανισμοῦ. Μητέρες, ἂν σκεφθῆτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πρὸς εὐρεσιν συζύγου εἰς τὰς θυγατέρας σας, θά ζήσετε τὸν ὑπόλοιπον βίον σας εὐτυχῆς, διότι οὐδέποτε θά ἀκούσετε τὸ παράπονον τῶν ἢ τὸ σκάνδαλον νὰ βομβῆ περὶ αὐτάς».

Ἐτέρου:

«Ὅταν νυμφευθῆτε, θέσατε ἓνα νόμον εἰς τὸν ἑαυτὸν σας, ὅπως τιμᾶτε τὴν σύζυγόν σας, καὶ ἔχετε δι' αὐτὴν ὅλας τὰς περιποιήσεις καὶ ὅλας τὰς φροντίδας, τὰς ὁποίας θά εἶχετε πρὸς μνηστῆρ ἢ ἐρωμένην. Εἰς τοὺς γάμους εἰσέρχεται ἡ ψυχρότης διὰ τῶν ἀνδρῶν. Παύσουσι νὰ εἶναι οἱ ἴδιοι πρὸς τὰς γυναῖκάς των, οἷσι ἦσαν πρὸς αὐτάς ταύτας, ὅταν ἦσαν ἐρασταὶ ἢ μνηστήρες των».

Ἀπὸ τὸ σύγγραμμα: «Παράπονα κακοῦπανδρευμένων γυναικῶν»:

«Ὁ κοινωτικὸς θεσμὸς πρέπει νὰ φροντίξῃ νὰ προλαμβάνῃ τὸ κακὸν καὶ οὐχὶ νὰ τὸ τιμωρῇ, ἀφοῦ γίνῃ. Εἰς τὸν γάμον συμβαίνει πλειστάκις αὐτό. Ἄς ἀποφεύγωμεν τὸ κακὸν προτοῦ γίνῃ. Ἄς μὴ κόμνωμεν γάμους, εἰ μὴ μεταξὺ προσώπων, τὰ ὅποια εἶναι πλασμένα νὰ συζήσωσιν ἀρμονικῶς. Ὁ ἀληθῆς ἔρωθς θά δημιουργήσῃ γάμους συμφώνως πρὸς τὰς προθέσεις τῆς φύσεως καὶ τοῦ Θεοῦ, χάριν τῆς εὐτυχίας τῆς ἀνθρωπότητος».

Πῶς συνήπτοντο οἱ γάμοι τὸν 18ον αἰῶνα:

«Τὸ ἐμπόριον ἐπεκτείνεται παντοῦ. Εἰσῆχθη καὶ εἰς τὸν γάμον. Μεσίται ἀναλαμβάνουσιν νὰ κάμουν τοιοῦτόν τινα, ἀρκεῖ ὁ γαμβρός νὰ ὑποσχεθῇ 20% ἐπὶ τῆς προικῆς. Αὐτὸς ὁ τρόπος βέβαια δὲν δημιουργεῖ ἀρμονικὰ ἀνδρόγυνα, ἀλλὰ συντελεῖ ἐπὶ τέλους εἰς τὴν κυκλοφορίαν τοῦ χρήματος. Αὐτὸ ἀρκεῖ».

Ἐκ τοῦ λόγου πρὸς τὸ συμβούλιον τῶν πεντακοσίων:

«Ὁ ἀνὴρ δύναται νὰ διαθέσῃ τὸν χρόνον του καὶ τὰς ὑπηρεσίας του, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ πωλήσῃ ἑαυτὸν. Ἡ προσωπικότης του δὲν εἶναι κτήμα ἀπαλλοτριωτόν. Ἐν τούτοις, εἰς μερικοὺς γάμους ὁ ἀνὴρ εἶναι καταδικασμένος νὰ πωληθῇ εἰς μίαν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν δὲν ἐκτιμᾷ καὶ δὲν ἀγαπᾷ. Οἱ τοιοῦτοι γάμοι εἶναι πολὺ δυστυχῆς».

Ἐν λεπτομερείᾳ.

«Ὀνειρευόμαι τὸν μέλλοντα σύζυγόν μου οὐχὶ ὠραῖον ὑπὸ τὴν αὐστηρὰν τῆς λέξεως ἐννοίαν, ἀλλὰ χρηστῶν ἀρχῶν καὶ εὐγενῶν αἰσθημάτων. Μὲ ὑψηλὴν διάνοιαν, ὅσον ἀφορᾷ ὁμως τὸ καλόν. Μὲ πνεῦμα μεμορφωμένον ἀναλόγως, ὅπως τηρήσῃ τὴν ὑπόληψίν του εἰς τὸ ὕψος της. Κοινωνικῶς, μοὶ εἶναι ἀδιάφορον, ἀρκεῖ νὰ εἶναι πεπαιδευμένος καὶ φίλεργος. Θέλω νὰ ἔχῃ ἰσχυρὴν υγείαν, σταθερότητα χαρακτῆρος, εὐκρινείαν μέχρι τραχύτητος. Θέλω εἰναι πεφωτισμένην καὶ σθεναράν, ἐκδηλοῦσαν τὴν ἰσχυρὴν τῶν ἀρετῶν του. Ἀεπτότητα συνειδήσεως τοιαύτην, ὥστε νὰ δίδῃ τὸ ὑπόδειγμα εἰς τοὺς ἄλλους, παρ' ὧν τὰ αὐτὰ ἀπαιτεῖ. Νὰ χαίρῃ πολλῆς ἐκτιμήσεως. Νὰ ἀποφεύγῃ τὰς δυσσεκειάς. Νὰ προσελκύῃ τὴν συμπάθειαν μὲ τοὺς ὑποχωρητικῶς τοὺς τρόπους, χωρὶς ὁμως νὰ εἶναι κόλαξ. Ἡ κρίσις του νὰ εἶναι δικαία. Νὰ ἔχῃ ἀνεπτυγμένον τὸ συναισθημα τῆς τιμῆς, ὥστε ν' ἀγνοῇ τὴν τῆς ἀτιμίας ὑπαρξίν διὰ τοὺς ἄλλους. Νὰ εἶναι τὸ ἀντικείμενον τῆς ὑπερηφανείας καὶ ὁ ἐγωισμὸς τῆς συνείδησός του. Νὰ μὴ εἶναι ζηλότυπος. Νὰ ἔχῃ τὸ οὐσιῶδες καὶ ἀπαράμιλλον προσὸν τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου: τὴν ἐγκράτειαν. Ἡ ἀγαθότης, ἡ σοβαρότης, ἡ εὐθύτης καὶ ἡ στοργὴ νὰ τὸν καθιστῶσι σύζυγον ἀληθῆ, δυνάμενον νὰ παράσχῃ τὴν οἰκογενειακὴν εὐτυχίαν.

Παλλάς».

Πῶς νὰ τὸ προῖδωμεν;

«Ὅποια εὐτυχία, ἂν ἔβλεπον μίαν ἡμέραν ἐνσαρκωμένον τὸ ἰδανικόν μου πρόσωπον! Φαντάζομαι αὐτὸ νέον γλυκύν, σοβαρόν, μὲ βλέμμα ρεμβῶδες, μὲ ἀνάστημα κλίνον πρὸς τὸ ὑψηλόν. διπλασίως πεπαιδευμένον ἀπὸ ἐμὲ καὶ παίζοντα ὠραῖο βιολί. Τί μαγεῖα! Ἐχω ἰδιαιτέραν ἀδυναμίαν διὰ τὴν μουσικὴν καὶ τρελλαίνομαι διὰ τὸ βιολί

»Μὲ τὴν λεπτὴν καὶ φιλόφρονα συμπεριφορὰν του νὰ μὲ συναρπάξῃ, μὲ τὰ εὐγενῆ καὶ ὑψηλὰ συναισθημὰτά του νὰ μὲ καταπλήσῃ, μὲ τὴν ἐξαιρετικὴν καρδίαν του νὰ μὲ κατακτῇ, μὲ τὴν σταθερότητα τοῦ χαρακτῆρός του καὶ τὴν εὐκρινείαν τοῦ πνεύματός του νὰ μοῦ μαγεύῃ τὴν ψυχὴν. ὦ! πόσον θά ἤμην εὐδαίμων, ἂν ἔβλεπον αὐτὸν ἐν τῇ πραγματικότητι! Ἐπιθυμῶ νὰ εὐρῶ εἰς αὐτὸν θερμόν, ἀπειρον καὶ αἰώνιον στοργικὸν ἔρωτα. Νὰ μὴ ζῆ παρὰ δι' ἐμὲ. καὶ ἐγὼ νὰ ζῶ χάριν αὐτοῦ μόνον. Τί θεῖα ἀπόλαυσις! Αἰσθάνομαι, ὅτι θά τὸν ἀγαπῶ μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου. Τοῦτο μόνον ἐπιθυμῶ καὶ οὐδὲν περισσώτερον. Τοῦτο εἶναι ἀρκετόν, ἵνα μ' ἐμβάσῃ εἰς τὴν Ἐδέμ. ὦ! εἰπάτε μου, ἀγαπητέ κ. Καρδιαλγῆ, θά ἐκπληρωθῇ τὸ ὄνειρόν μου αὐτό; θά ἀγαπηθῶ ἀρὰ γε μὲ ἓνα τόσο στωργικὸν ἔρωτα;

Ἄθ. Α.

Ἀπαισιόδοξος.

«Ποῖος εἶναι ὁ ἰδανικὸς σύζυγος; Εἶναι ἐκεῖνος, ποῦ σήμερον σχεδὸν δὲν ὑπάρχει, καθόσον κατήνησε σήμερον νὰ ἀπωκτιπῶμεν σύζυγον διὰ τὸν κόσμον καὶ ἐραστὰς δι' ἑμαυτάς. Δηλαδή, ὁ πρῶτος μὲν εἶναι ἐπιπλὸν στολισμοῦ, οὗτος δὲ ἐπιπλὸν χρήσεως. Ἐγὼ, ἂν ἀποφασίσω νὰ νυμφευθῶ, θέλω τὸν σύζυγόν μου νὰ εἶναι τρελλὸς ἀπ' ἀγάπῃ γὰ μένα καὶ τίποτε ἄλλο! Μὲ αὐτὸ μόνον εἶμαι ἱκανοποιημένη.

Τζ. Α.»

Καὶ μὴ συμβουλή.

«Ὁ ὁτὸ τὸ ψευδώνυμον τοῦ Καρδιαλγοῦς ἀπευθυνόμενος πρὸς τὰς σημερινὰς δεσποινίδας καὶ θέλων νὰ συζητήσῃ μετ' αὐτῶν περὶ ἐνός ζητήματος, ἔθεσεν εἰς ἔρευναν εἰς τὸ «Ἄπ' Ὅλα» τὴν ἐρώτησιν: ποῖος εἶναι ὁ ἰδανικὸς σύζυγος; δηλαδή, πῶς τὸν φανταζόμεθα, [πῶς τὸν ἀναμένομεν καὶ,

τέλος, πῶς τὸν ἐπιθυμοῦμεν. Ὁ ἐν λόγῳ κύριος ἐκ τοῦ ψευδωνύμου του φαίνεται, ὅτι ἔχει τὴν κάπαν τοῦ καμένην καὶ κατὰ συνέπειαν πολὺ καλά θά ἔκαμνεν, ἂν ἔθεσεν εἰς ἔρευναν πρωτίστως τὴν ἐρώτησιν ταύτην: ποῖαν φαντάζονται τὴν ἰδανικὴν σύζυγον οἱ σημερινοὶ νέοι.

»Θά μᾶς κατέστρωσε δὲ φαρδιδά-πλατυσὶα καὶ αὐτὸς τὴν γνώμην του βέβαια, καὶ ἐπὶ τῶν διαφόρων ἀπαντήσεων τοῦ ἐρωτήματος ἐκεῖνου, θά ἐφέρομεν τὰς κρίσεις μας ἡμεῖς αἱ δεσποινίδες.

»Ἄλλ' ἀφοῦ οὕτως ἐδέησε καὶ χάριν τοῦ «Ἄπ' Ὅλα», ἐκφέρομεν ἐπὶ τοῦ προταθέντος ἐρωτήματος τὰς σκέψεις μας:

»Κατ' ἐμὲ λοιπόν, τὸν ἀνδρα, ποῦ θά πάρω, τὸν θέλω μὲ λίγη γνώσιν καὶ μὲ πολλοὺς παράδες. Ὅσον δὲ διὰ τὰ ἄλλα, μπιτσιμι δηλαδή κ. τ. τ., τὸ ἴδιο μὲ κάμνει. Ἐγὼ τὸν διορθῶνω.

Ἄδ. Ἀν.»

Περὶ εργὸς προτίμησις.

«Ὀνειρευόμαι ὡς σύζυγόν μου: νέον πλούσιον ἐξ Ἀνατολῆς, ὑψηλοῦ ἀναστήματος, οὐχὶ καὶ πολὺ ὠραῖον. Ξανθὸν μᾶλλον καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς μύσπας (διὰ πολλοὺς λόγους). Ἐπιθυμῶ αὐτὸν μὲ μετρίαν μόρφωσιν, μὲ κοινὸν πνεῦμα καὶ περιορισμένην φαντασίαν. Προτιμῶ αὐτὸν ὀλοτελῶς ἀκοινώνητον. Ὡς πρὸς τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ, τὸ εὐμετάβλητον τοῦ χαρακτῆρός του θά εἶναι δι' ἐμὲ συμπλήρωμα τῆς ἀληθοῦς συζυγικῆς εὐτυχίας.

Δεσποινὶς Νέλλη».

Ἔστω καὶ μ' ἐλαττώματα.

«Ὁ Μιστρούλ, ψίλλων τὸ τραγοῦδι τῶν παιδικῶν του χρόνων, λέγει, ὅτι κατὰ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν ὅλα τὰ πράγματα μᾶς φαίνονται μεγαλεῖτερα καὶ ὠραιότερα ἀφ' ὅ,τι εἶναι. Αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς ἡμᾶς. Ὅταν εἴμεθα μικραὶ, φανταζόμεθα τὸν ἑαυτὸν μας πολὺ καλλίτερον ἀπὸ ὅ,τι εἶναι, καὶ τότε ἀνοίγομεν τὰ πτεροῦ τῆς φαντασίας καὶ γινόμεθα πολὺ ἀπαιτητικαί. Θέλομεν τὸν μέλλοντα σύζυγον ὠραῖον, εὐγενῆ, εὐκρινῆ, ἀφοσιωμένον, ἀγνόν, ἀνεπτυγμένον, μὲ ἀνάστημα ὑψηλόν, μὲ μάτια ζωηρά, νὰ μᾶς ἀγαπᾷ σὰν τρελλός, νὰ εἶναι πλούσιος, καὶ ἐν γένει μὲ ὅλα τὰ προσόντα, ποῦ εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἓνα ἀνδρα. Ὅσον ὁμως παρόρχειται ἡ ἡλικία, σὲ κάθε Μάϊον, ποῦ προστίθεται στὴν ῥαχὶ μας, ἀφαιροῦμεν καὶ ἀπὸ ἐν προσὸν ἀπὸ τὸν μέλλοντα σύζυγόν μας. Καὶ ὅταν τέλος οἱ Μάϊοι πολλαπλασιασθῶσιν τόσο, ὥστε καὶ ἡμεῖς συγκαταβαίνομεν νὰ ἀφαιρῶμεν ἀπὸ ἐν προσὸν, καταντᾷ νὰ θέλωμεν τὸν μέλλοντα σύζυγόν μας ὄχι πλέον μὲ προσόντα, ἀλλ' ἔστω καὶ μὲ μερικὰ ἐλαττώματα. Πιστεύσατέ με, διότι μοῦ συνέβη. Μικρὰ ἤμην πολὺ ἀπαιτητικὴ, καὶ τώρα, ποῦ παρέκαμψα τὸ τεσσαρακοστὸν ἀκρωτήριον, ζητῶ ἓνα σύζυγον ὄχι πλέον μὲ προτερήματα, ἀλλὰ μὲ ὅλα τὰ ἐλαττώματα, ἂν εἶναι δυνατόν, τοῦ κόσμου, καὶ ὁμως δὲν τὸν εὐρίσκω.

Μαρίνα ἡ γεροντοκόρη».

Εἰς ἀναζήτησιν πλουσίας καρδίας.

«Ἄμα τῇ ἀναγνώσει τῶν εὐκρινῶν λόγων, οἷς ἐδημοσιεύσατε, φίλη καὶ ἐγὼ τοῦ λαμπροῦ φύλλου «Ἄπ' Ὅλα», μετὰ πολλῆς προθυμίας σπεύδω, ὅπως ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου καὶ σὰς ἐξομολογηθῶ ὅ,τι δὲν δύναμαι νὰ εἶπω εἰς φίλῃν ἢ ἀδελφῆν, καὶ τὸ σπουδαιότερον, εἰς τοὺς γονεῖς μου αὐτούς. Λοιπόν, ἀφοῦ ἐπιθυμεῖτε, ἐλάτε νὰ ὁμιλήσωμεν μαζὶ τὴν γλῶσσαν τῆς καρδίας, τῆς ὁποίας ἐγίνατε κάτοχος.

»Τὸν σύζυγον, τὸν ὁποῖον ὀνειρευόμαι, διὰ νὰ ζήσω εὐτυχῆς, ἐν πρώτοις θέλω νὰ εἶναι εὐκρινῆς εἰς τὸ αἶσθημά του. Πτωχὸν μὲν, ἀλλὰ μὲ καρδίαν πλουσίαν καὶ εὐγενῆ, διότι, κατ' ἐμὲ, τὸ χρῆμα δὲν κάμνει τὸν ἀνθρώπον εὐτυχῆ. Δεύτερον, τὸν ἐπιθυμῶ γενναῖον καὶ ὑπερήφανον. Ὀνειροπόλον διὰ τὸ μέλλον του, ὑπεμονηρικὸν εἰς ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ, διότι τοῦτο θά εἶναι θέλημα τοῦ Ὑψίστου.

»Ταῦτα εἶναι τὰ ὄνειρα μᾶς πτωχῆς κόρης, ἧτις μετὰ πάσης ἐμπιστοσύνης σὰς ἐξομολογήθη τὸ τί σκέπτεται καὶ ὀνειροπολεῖ ἡ καρδία της.

»Ἀνυπομόνως περιμένω τὰς εὐκρινεῖς ἀπαντήσεις σας.

Χ. Σ.»

Ὁ ἰατρὸς ἐμειδίασε.

— Κύριε Μαρι-Ἀδέλ, εἴμεθα καὶ οἱ δύο τῆς αὐτῆς ἡλικίας καὶ σχεδὸν ἀρκετὰ γέροντες, ὥστε νὰ μὴ ψευδῶμεθα. Αἱ συμβουλαι καὶ αἱ περιποιήσεις, τὰς ὁποίας παρέχετε εἰς τοὺς πελάτας σας, δὲν ὁμοιάζουν πρὸς συμβουλὰς τυχαίου ἀπατεῶνος. Ἀπὸ πολλοῦ χρόνου παρακολουθῶ τὰ μέσα τῆς θεραπείας σας· συνενῶ λοιπὸν νὰ μὲ συνοδεύσετε παρὰ τῆ ἀσθενεί μου, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα ὄρον.

— Ποῖον ὄρον, παρακαλῶ;

— Θὰ ἀπαντήσετε εἰλικρινῶς εἰς τὴν ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς ἀπευθύνω. Σᾶς ὀρκίζομαι δέ, ὅτι δὲν θὰ γνωστοποιήσω εἰς κανένα τὴν ἀπάντησίν σας, οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶναι.

— Θὰ σᾶς ἀπαντήσω εἰλικρινῶς, εἶπεν ὁ γέρον μὲ ἀνήσυχόν πως ὕφος.

— Εἰσθε ἰατρὸς ὡς ἐγώ;

Ὁ Μαρι-Ἀδέλ κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν· ἔμεινε σιωπηλὸς στιγμὰς τινάς. Ἐδίστασε ν' ἀπαντήσῃ. Τέλος ὠμίλησε:

— Μάλιστα, κύριε, εἶπεν ἐν τέλει. Εἶμαι ἰατρὸς καθὼς ὑμεῖς.

Ἡ ἱστορία μου εἶναι ἀπλουστάτη. Πρὸ πεντηκονταετίας μάτην ἐπεδίωξα πελατεῖαν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ. Ἠλλάξα συνοικίαν, διαδίδων ἐνταυτῷ, ὅτι δὲν εἶχον δίπλωμα. Τότε οἱ πελάται μου συνέρρευσαν. Τὸ δικαστήριον ἀνεμίχθη. Ἠναγκάσθη νὰ καταθέσω πρὸ αὐτοῦ τὰ ἔγγραφα τῶν σπουδῶν μου. Ἀλλὰ τότε ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἐγνώσθη, ὅτι δὲν ἦμην ἐμπειρικὸς ἰατρὸς, πάλιν ἡ πελατεία μου ὀλιγόστευσε. Δι' αὐτὸ ἠναγκάσθη νὰ καταλείπω τὴν πρωτεύουσαν, ὅπου δὲν ἠδυνάμην νὰ ζήσω, καὶ ἦλθον καὶ ἐγκατεστάθην ἐδῶ ὡς μάγος. Μ' αὐτὸ ἐπλούτισα. Μίαν φορὰν μόνον, ὅταν ἠπειλήθη κατ' ἐμοῦ καταγγελία ἐκ μέρους συναδέλφων τινῶν, ὑπεχρεώθη πάλιν νὰ ἐπιδειξῶ, ἀλλὰ ὑπὸ ἐχεμύθειαν αὐτὴν τὴν φορὰν, τὰ διπλώματα τοῦ πανεπιστημίου καὶ τὴν σχετικὴν ἀδειαν. Ἐκτοτε παρ' οὐδενὸς ἠνωχλήθη.

Ὁ ἰατρὸς παρετήρει μὲ περιέργειαν τὸν παράδοξον συνομιλητὴν του.

— Ἀφοῦ οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα, ὁ Νέρων, ὁ Βούδας καὶ ἡ Θέμις σᾶς εἶναι ἀχρηστα. Ἀφετέ τα καὶ συνοδεύσατέ με.

— Ὅχι, δὲν δύναμαι νὰ θεραπεύσω ἄνευ τῆς ἐπεμβάσεώς των. Ἄν τὸ κάμω, ὄλος ὁ κόσμος τῆς περιχώρου θὰ ἐμάνθανε τὸ μυστικόν μου. Μάγος ἔζησα, μάγος ἐπιθυμῶ νὰ ἀποθάνω.

Ὁ ἰατρὸς ἀντελήθη, ὅτι οὐδὲν θὰ ἐπετύγγανεν ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴν του καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἐνδώσῃ.

Τότε ὁ Μαρι-Ἀδέλ ἐπῆρε τὸ κλωβίον καὶ οἱ δύο γέροντες διηυθύνθησαν πρὸς τὸ σπίτι.

Ὁ ἰατρὸς ὠδήγει τὸν Μαρι-Ἀδέλ. Προτοῦ εἰσέλθουν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενοῦς, ὁ ἰατρὸς λέγει:

— Σᾶς προειδοποιῶ, ὅτι θὰ συναντήσετε ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κυρίου Λεσπερᾶ ἰσχυρὰν ἀντίδρασιν.

— Ἀδιαφορῶ.

— Καὶ ἂν ἐναντιωθῆ εἰς τὴν ἐπίσκεψίν σας, ἂν δὲν σᾶς ἐπιτρέψῃ...

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ μάγου ἐξήστραψαν.

— Ξεῦρω πῶς θὰ νικήσω τὴν ἀντίδρασιν του αὐτῆν.

Ὁ ἰατρὸς ἐκτύπησε τὴν θύραν. Ὁ Λεσπερᾶ ἤνοιξεν, ὠχρὸς καὶ ἐν καταφανεί καταστάσει ὑπερδιεγέρσεως. Ἐτρεμεν ὑπ' ὀργῆς.

— Εἰσέλθετε, λέγει πρὸς τὸν ἰατρόν· σεῖς, μάγε, ἀπομακρυνθῆτε!

— Θὰ εἰσέλθω!

— Φύγετε, σᾶς λέγω, ἄλλως θὰ σᾶς πετάξω ἔξω μὲ τοὺς ὑπηρέτας μου.

— Θὰ εἰσέλθω, ἀπήντησεν ἠρέμα ὁ γέρον.

Ἡ Ζερμαῖν καὶ ἡ Λουίζα παρευρέθησαν κατάπληκτοι εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην. Ἀνέμενον μάλιστα τὴν ἐκρηξίν τῆς ὀργῆς, κίνημά τι βίας καὶ ἐξ ἐνστίκτου, διὰ νὰ προστατεύσωσι τὴν ἀσθενῆ, ἐπλησίασαν πρὸς τὴν κλίνην τῆς.

Ὁ Μαρι-Ἀδέλ ἀπέθεσε τὸ κλωβίον τοῦ Νέρωνος παρὰ τὴν θύραν.

Ὁ Λεσπερᾶ ἐκλώπησε τὸ κλωβὶ ἐκεῖνο, ἀλλ' ὁ μάγος, προῖδων τοῦτο, ἀπέσυρε τὸ κλωβίον.

Παρευθὺς δέ, ἀρπάσας τὸν Λεσπερᾶ ἀπὸ τῶν χειρῶν, μὲ πρωτοφανῆ δύναμιν τὸν εἴλκυσε πρὸς τὸν διάδρομον.

Ὁ ἐργοστασιάρχης μάτην ἀνθίστατο.

Ὅταν ἐξῆλθον, ὁ μάγος τῷ λέγει:

— Ἄν μοῦ ἀρνηθῆτε νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ δωμάτιον αὐτό, θὰ ἀποκαλύψω ἀμέσως εἰς ὄλους, μὴ ἐξαιρουμένου οὐδὲ τοῦ ἰατροῦ, πῶς συμβαίνει, ὥστε ἡ δεσποινὶς Βαλερία τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐθεωρεῖτο θεραπευθεῖσα, προσεβλήθη ἐκ νέου ὑπὸ τῆς νόσου καὶ εἶναι χειρότερα ἢ πρὶν.

— Δὲν ξεῦρω τί θέλετε νὰ εἰπῆτε.

— Ἀφῆτέ με νὰ ἔμβω.

— Ὅχι!

— Τότε λοιπὸν θὰ ἀποκαλύψω, ὅτι τὴν παγωμένην νύκτα τῆς χθὲς σᾶς εἶδον νὰ ἀνοίγετε τὰ παράθυρα, νὰ τὰ κρατῆτε ἀνοικτὰ καὶ νὰ ἀφήνετε τὸ ψῦχος, τὸν ἄνεμον καὶ τὴν ὑγρασίαν νὰ σκοτώνουν τὴν ἀσθενῆ σας, τὴν ὁποίαν τόσον κήδεσθε!

Ὁ Λεσπερᾶ εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν λόγων αὐτῶν ἐκλονίσθη.

Ὁ Μαρι-Ἀδέλ ἐπωφελήθη τῆς ψυχολογικῆς ταύτης στιγμῆς, τὸν ἀπεμάκρυνεν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐπανέκλεισε τὴν θύραν, προτοῦ ἀκόμη ὁ ἄθλιος Λεσπερᾶ συνέλθῃ ἐκ τῆς καταπλήξεως, τὴν ὁποίαν τῷ παρήγαγεν ἡ ἀποκάλυψις τοῦ νέου ἐγκλήματός του.

Ἡρεμος, ὥσπερ τίποτε νὰ μὴ συνέβῃ, ὁ Μαρι-Ἀδέλ εἶπε:

— Τώρα εἴμεθα τελείως ἡσυχοί. Οὐδεὶς πλέον θὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ.

Ὁ ἰατρὸς, κατάπληκτος, οὐδὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιληφθῆ ἐκ τῆς σκηνῆς, ἥτις πρὸ στιγμῆς ἐξετυλίχθη μεταξὺ τοῦ γέροντος καὶ τοῦ Λεσπερᾶ.

— Εἰσθε λοιπὸν ἀληθῆς μάγος, ἀγαπητὲ συνάδελφε; τὸν ἠρώτησε.

— Σᾶς παρακαλῶ! μὴ μὲ λέγετε συνάδελφόν σας. Εἰμπορεῖ νὰ μᾶς ἀκούσουν.

Ὁ Μαρι-Ἀδέλ ἐπλησίασε τὴν κλίνην τῆς ἀσθενοῦς. Ἡ Ζερμαῖν καὶ ἡ Λουίζα ἀπεμακρύνθησαν.

— Ἐχω ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτόν· σὲ βεβαιῶ, ὅτι θὰ τὴν θεραπεύσῃ, εἶπεν ἡ Ζερμαῖν εἰς τὴν μητέρα τῆς.

Ἄλλ' ἡ Λουίζα ἀμφέβαλλε.

Σκυμμένοι ἐπὶ τῆς ἀσθενοῦς, ἡ ὁποία δὲν ἠσθάνετο καὶ οὐδὲ ἠνοιγε τὰ μάτια τῆς, καὶ οἱ δύο ἰατροὶ ἀντήλασσον χαμηλῇ τῇ φωνῇ τὰς σκέψεις των. Τὴν εὗρισκον εἰς πολὺ οἰκτρὰν θέσιν. Δὲν ἔμεινε πλέον εἰς τὸ κάτισχνον καὶ ἀσθενικὸν ἐκεῖνο σῶμα, παρὰ ἡ πνοή. Ἀτρόοπτοι ἀνωμαλῆαι τῆς λειτουργίας τοῦ ὄργανισμοῦ ἐξεδηλώθησαν τὴν πρωΐαν. Χθὲς τὸ πᾶν θὰ ἦτο προεπιλημμένον. Ἡ σωτηρία τῆς Βαλερίας θὰ ἦτο βεβαία. Ἀλλὰ σήμερον, τὸ πᾶν ἐφαίνετο χαμῆνον. Ἐμειναν σύμφωνοι εἰς τὸ ν' ἀρχίσουν τὴν ἐφαρμογὴν δραστηκῶν μέσων.

Ἡ Βαλερία ἦτο νέα. Εἶχε κρασίαν καὶ ὑγίαν ἀκλόνητον. Τὸ αἷμά τῆς ἦτο καθαρὸν. Ἄν ἐκέρδιζον μερικὰς ὥρας, ἐκέρδιζον σχεδὸν μίαν ἐλπίδα.

(ἀκολουθεῖ)

Ἐφθασαν:

ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ,

Montonnières, Πεταλοῦδες, Ταινία μετώπου, Ταινία πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός, Loups, Ζῶναι κλπ.

Ἐπίσης εὗρισκονται Κρέμαι Ἀφροδίτης ἀριθμ. 35 κατὰ τῶν κηλίδων καὶ πρὸς λευκανσίαν τοῦ προσώπου, Suc de Laitue ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέρμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν), Lotion de Beauté ἀριθμ. 12 (διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ δέρματος), Fleurs de Neige ἀριθμ. 88 (ρευστὴ ποῦδρα, ἥτις λευκαίνει τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ντεκαλτέ), καθὼς καὶ Κρέμαι ἀντιρρυτιδικαί, Lotions ἐρυθρᾶ, Ποῦδραι, Κραγιόν, Κρέμαι διὰ τὴν συγκράτησιν τῆς ποῦδρας, Camomille Allemande κλπ.

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΟΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1148.

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΩΝ

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΤΙΜΩΝΙΑΔΗΣ

Μεγαλοπρεπής και επιβάλλουσα, άντοξία τών προσόντων και άρετών τού μεταστάντος, γένετο τού παρ. Σάββατον ή κηδεία τού επί δωδεκαετίαν όλην είδοκίμως, σεμνοπρεπώς και όλως χριστιανικώς γενομένου πνευματικού πατρός άειμνήστου Μελετίου Τιμωνίδου. Τό λείψανον, μεταεχθέν από τού νοσοκομείου Σινιόσογλου, όπου επί είκοσοήμερον όλον ένοσηλεύετο ο άειμνήστος, έναπειθή ένωρίς λίαν έν τώ ιερῶ νοῶ τής Παναγίας Καφατιανής έν Γαλατῶ πρός προσκύνησιν εκείνων, τούς οποίους επί μακράν σειράν έτών ενίσχυεν έν τή πίστει, εστηρίζεν έν τή έλπίδι πρός τόν Θεόν και υπεξέκασε τήν αγάπην πρός τόν πλησίον. Πλείστοι εκ τών τεσσάρων ένοριών τού Γαλατῶ και διαφόρων μαρῶν τής πρωτευούσης από τής 9ης τής πρωίας μέχρι τής 3 μ. μ., τήν εμπρακτον ευσέβειαν και τήν ευσεβεικήν δρασίν τού άειμνήστου εκτιμώντες, εσπευδον τού ύστατον να άσπισθῶσι τήν χείρα τού λειτουργού τού 'Υψίστου, ο οποίος διεκρίθη καθ' άπιντες τόν βίον αυτού διά τού σεμνοπρεπές, άτυφον, ήπιον και μετριόφρον, πρός δε και διά τήν στεργράν πίστιν και τήν τελείαν πρός τόν Θεόν πίστιν και άφοσίωσιν.

Ο υσός, φιλοτίμῳ και φιλοκάλῳ ένεργείῳ και μαρίμνῃ τής άξιοτίμου έπιτροπής τού ιεροῦ ναοῦ τής Παναγίας Καφατιανής, πενθίμως διασκευασμένες, παρείχε πλαίσιον ακριβές τής κατεχούτης πάντας θλίψεως επί τή στεργήσι λειτουργῶ τού 'Υψιστου, δυσεξίλειπτα ίχνη καταλειπόντος πινταχού, όπου ούτος δ ετέλεσεν εφημερεύσ.

Τήν ώρισμένην ακριβῶς 3ην ὡραν μ. μ. ή ξατο ή άικηδέιος τελετή προεξάρχοντος τού σεβασμιωτάτου γέροντος άγίου πρῶτον Καίσαρι κ. Άμβροσίου, συμπραστατούμένου υπ' τού θεοφιλεστάτου επισκόπου τού Σωτήρος Χριστού, τών ιερῶν τών τεσσάρων ένοριών τού Γαλατῶ και διαφόρων άλλων ένοριών, και πάντων τών ψαλτῶν τών τριών ένοριών τού Γαλατῶ.

Κατά τά είθιμμένα, μετά τού τρισάγιον έγένετο ή περιφορά τού λειψάνου, τού όπουλον ερχαιον πλείστοι τών ευσεβῶν δι' άρωματικῶν υδάτων και άνθέων. Η πομπή, περιελθοῦσα μέγα μέρος τής ενεργίας Παναγίας τής Καφατιανής, διά τής εκκλησίας τού Σωτήρος Χριστού και τού 'Αγίου Νικολάου, επαηήλθεν οθεν εξεκίνησεν. 'Εκεί δε ηρξάτο ή νεκρώσιμος ακολουθία, εις τήν οποίαν παρέστη και ο σεβασμιώτατος Νίκσαρ κ. Πολύκαρπος, παριστόμενος έν τῷ παραθρονίῳ.

Τούς χορεύς διευθύνοντες τού κ. Δ. Βουτσιῶ εψάλη ματανυκτικῶτα ή νεκρώσιμος ακολουθία, έν μέσῳ εκκλησιάσματος άσφυκτικῶς πληροῦτος τόν νόον. Μετά τού τέλος τής νεκρωσίμου ακολουθίας, ο προεξάρχων τής τελετῆς, εκ τού σύννεγγυς γνωρίζων τόν άειμνήστον, ως διατελέσαντα εφημέριον έν 'Ορδοῦ, καθ' ὃν χρόνον ούτος διετέλει μητροπολίτης Νίκσαρ, εξήρε τās άρετās τās περικοσμούσας τόν μεταστάντα, τονίσας τήν σεμνοπρεπή και χριστιανικήν αυτού πολιτείαν ως εφημέριον έν τῇ τή ίδίῳ αυτού πατρίδι, έν 'Ορδοῦ και

ένταῦθα προσείπε δε περί τού άειμνήστου ως οικογενειάρχου και πρός τούς συμπατριώτας αυτού ευσεβεικού. Τήν άθος ύβως ευσεβεικήν δρασίν του είμεθα έν πλήρει πεποιθήσει, ότι θελει συνεχίσει ο επί τά ίχνη τού άειμνήστου πατρός βαίνων κατά πάντα άντάξιος αυτού υίός. Μετά τού τέλος ο ιερῶς υπό τās εσχάς τής 'Εκκλησίας μετηνέχθη εις τού έν Σισλή νεκροταφειον. Στεφανους κατά τήν κηδείαν κατέθεσαν ή έπιτροπή τού ιεροῦ ναοῦ Παναγίας τής Καφατιανής, ή οικογένεια Τιμωνίδου, οι άδελφοί 'Αμοιρίδου και ο κ. Θεόδωρος Μ. Δελής.

A. K. Φυτανίδης.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ Γ. ΚΕΝΤΡΟΥ

Νεότης άνθηρά, χάρις, γλυκύτης, καλωσύνη, προσήνεια, όλαι αύται αι χάριτες, συγκεντρωμένα εις τού πρόσωπον τής δεσποινίδος **Χαρικλείας Γ. Κέντρου**, έδυσαν τήν παρελθοῦσαν Τρίτην, προτού μεσουρανήσασι, με τόν πρόωρον και σκληρόν θάνατον τής άτυχοῦς κόρης.

Η μεταστῆσα, θυγάτηρ τού γνωστοτάτου εις τόν έμπορικόν μας κόσμον μεγαλεμπόρου κ. Γεωργίου Κέντρου, πρό ολίγων μόλις ήμερών ειχεν επιστρέψει εκ ταξιδίου ανά τήν Ευρώπην, οτε οξεία νόσος, προσβαλοῦσα τόν λεπτόν αυτής οργανισμόν, άπηνής και άτεγκτος τήν ώδήγησε μέχρι τού τάφου. Αί άπεγνωσμένα φροντίδες γονέων φιλοστόργων, αι άοκνοι τής επιστήμης προσπάθειαι, εις οὔδέν ίσχυσαν, και ή εικοσαέτις νεάνις εκκλεισε τούς γλυκεις οφθαλμούς της εις τού φῶς τού ήλιου και τά στοργικά τών γονέων της μειδιάματα. Αί νεκρικαι λαμπάδες προέσπευσαν φευ! τών λαμπάδων τού 'Υμεναίου και ο υγρός τάφος τήν νυμφικήν παστάδα. Παρά τού λευκόν τής μεταστάσης φέρετρον δέν εδάκρυσαν μόνον οι γονεεις και οι συγγενεεις της, αλλά και όσοι έγνώρισαν τήν νεάνιδα, και όσοι γνωρίζουσι τόν μέγαν οίκον τών γονέων της και εκτιμῶσιν αυτόν. Η τοιαύτη τῶσων προσώπων συμπάθεια πρός τού πένθος ας έλθη ως παρηγορία εις τούς βαρύτατα τραθέντας γονεεις και συγγενεεις τής αιδίμου και ας συνοδεῦση τήν ψυχήν αυτής μέχρι τής ουρανίας αυτής κατοικίας.

Άπευθύνομεν εις τούς θρηνοῦντας τήν άπώλειαν τής άτυχοῦς κόρης τά θερμότερά μας συλλυπητήρια, ευχόμενοι, όπως τά άμάραντα τής μνήμης ρόδα έπανθῶσι περι τού ὄνομα τής **Χαρικλείας**.

Ευτυχεεις γάμοι — Τήν Κυριακήν ετελέσθησαν μεγαλοπρεπέστατα οι γάμοι τού κ Κωνσταντίνου Βουτυρά, δευτέρου υίου τού πρυτάνεως τής όμογενούς δημοσιογραφίας κ. Σταύρου Βουτυρά, μετά τής δεσποινίδος Πολυξένης Η. Χρυσού. Εις τās κομπῶς αιθούσας τών διαμερισμάτων τής Μεγάλης 'Οδοῦ, ένθα ετελέσθη τού μυστήριον, επί τῷ ευφροσύνῳ τούτῳ γεγονότι συνεκεντρώθησαν πλείστα και έπιλεκτα μέλη τής κοινωνίας μας εκ τού κόσμου τών γραμμάτων, τών επιστημών και τού έμπορίου, εκδηλοῦντα οὔτω τήν άμέριστον εκτίμησιν, έν τρέμουσι πρός τούς διῶ τής άγχιστείας συνδεομένους δέο τούτους οίκους και τās συμπαθείας πρός τού ζεύγος τών νεονύμφων. Η Μεγάλη 'Εκκλησία άντεπροσωπεύθη διά τού ιεροῦ. Δευτερέοντος εκ μέρους τής Α. Θ. Παναγιότητος και διά τού υπογραμματέως τής 'Ιερῆς Συνόδου εκ μέρους αυτής. 'Επίσης παρήσαν ο μητροπολίτης 'Ισμήρ κ Χρυσόστομος, ο κωδικογράφος κ. Εϋθύμιος, ο κ. και ή κ. Παντζίρη βέη και πολλοί άλλοι όμογενεεις. 'Εν μέσῳ τού καλοῦ τούτου κόσμου ένεφανίσθη ή νύμφη, έπιχαρις και ώραία έν τή παλλεύκῃ παρθενική αυτής περιβολή και στηριζομένη επί τού βραχιόνος τού πατρός της, προσήλθε πρό τού βωμοῦ. Τού μυστήριον ετέλεσεν ο επισκόπος κ. Γερμανός, συμπαραστατούμενος υπό τού ιεροῦ κλήρου τής ένορίας, τούς δε στεφάνους αντίλλαξαν ο κ. και ή κ Σ Βουτυρά. Κατά τόν καθιερωμένον χορόν τού 'Ησαΐα οι παρεστώτες έρρανον τούς νεονύμφους με άργυρά νομίσματα, μεθ' ο παρήλασαν, εκφράζοντες αυτοίς τās εσχάς των. Μετά τήν τελετήν ο ιεροῦ. Δευτερέων προσεφώνησε τού ζεύγος, άπαντητικῶς δε ο κ. Στ. Βουτυράς εξεφώνησε βαθυγνώμονα προσλαλιάν μεθ' ο ο άγιος 'Ισμήρ, εκπροσωπών τούς παρεστώτας, άπηθύνην εις τούς νεονύμφους τās εσχάς πάντων Πλουσιώτατον κυλικειον ευρίσκετο εις τήν διάθεσιν τών κεκλημένων, μετά τών σπονδῶν δε τού καμπανίτου άνεπέμφθησαν ευχαί υπέρ ευτυχίας τών νεονύμφων. Εις τās εσχάς ταύτας ένοῦμεν και τās ήμετέρας, έπευχόμενοι εις τούς διῶ τού 'Υμεναίου συνδεθέντας εγγενεεις τούτους βλαστούς τήν πλήρωσιν τών ωραίων αυτών πόθων.

Άρραβῶνες. — Δύο ευγενεις υτάρξεις, ή καλλίστη και διά πολλῶν χαριτων περροικισμένη δεσποινίς **Μαρίνα Δ. Κούη** και ο κ. Κωνστ. Ν. 'Αλφατζής, ευφήμως γνωστοτάτος ανά τόν έμπορικόν κόσμον τής πόλεός μας, έμνηστεύθησαν τήν 27 λήξαντος μηνός. Εις τού εὔαρμοστον ζεύγος τών άρραβωνισθέντων ευχόμεθα ταχείαν τήν στέψιν και πᾶν αγαθόν, πρός τās οικογενείας δε αυτών άπευθύνομεν τά θερμά μας συγχαρητήρια.

Ο ΚΟΣ ΚΙΜΩΝ ΜΠΕΛΛΑΣ, μοισουργός και κλειδοσυμβάλου και ζυματος τής Μουσικῆς Σχολῆς τής Βιέννης με εικοσαετή πείραν, δέχεται μαθήματα εις συγκαταβητικῶς τιμές. Άπειθυντόν: Μπέγιογλου, 'Αϊαλή Τσασιμέ, άπαρτεράν Καραγιάννη, αριθμ. 5.

Ο γνωστοτάτος ράπτης γυναικειών ένδυμασιών **Ι. ΕΞΑΠΟΡΡΗΤΩΝ**

ΜΕΤΕΦΕΡΕ τού Ραφεζίου του εις τήν Μεγάλην 'Οδόν τού Μπέγιογλου (έναντι τού Μπὸν Μαρά, άνωθεν τού Μουλατιέ).

'Επί τή ευκαιρία ταύτη έπλούτισε τού νέον του Κατάστημα διά μεγάλης συλλογῆς ύφασμάτων τελευταίου συρμού.

'Η άξιοτίμος πελατεία του ας έπωφεληθῇ τής ευκαιρίας ταύτης και τών λίαν συγκαταβατικῶν τιμών.

ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑ
έν Γαλατῶ, έναντι ακριβῶς τού σταθμοῦ τού Τούνει
Κατάστημα έμπιστοσύνης.

Πώς θα διασκεδάση.

- 'Αλήθεια, αύριον φεύγω στην Εύρωπη.
- Δι' όπι θέσεις;
- Όχι, χόριν διασκεδάσεως ως περιηγητής.
- Παίρνεις μαζί σου και την γυναϊκά σου;
- Όχι, καϋμέτε· δέν ακουσεσ τί σοϋ ειπα; πηγαίνω χάριν διασκεδάσεως.

Δέν έχει υποχρέωσιν.

- Μ' ούτην την βροχην έπρεπε να δώσετε την ομβρέλλα σας εις την κυριαν που αφήσατε πρό ολίγου.
- Δέν έχει καμμίαν σημασίαν... ήτο ή γυναϊκά μου

'Απειλή.

- Λόγοι πειθεράς:
- Ένα ψυχρόν λόγον ακόμη, γαμβρέ μου, αν είπης στην κόρη μου, θα άποφασίσω να μείνω πολύ διάστημα μαζί σας.

ΚΟΜΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΧΩΡΙΣ ΚΑΝΕΝΑ ΠΟΝΟΝ...

'Από πειλών μηνών έβλεπα εις τόν πρώτον πάτωμα ένός σπιτιού του Μεγάλου Δρόμου την έπιγραφην κάποιου οδοντιόιατροϋ, χειρούργου κτλ. και υπό τόν όνομά του την προσθήκην:

'Εξάγει οδόντας χωρίς κανένα πόνον.

Τό παρετήρησα αυτό τακτικώτατα, όσάκις έπερνούσα τόν δρόμον εκείνον, και τό ένενθυμήθην πρό ολίγων ήμερών, όταν ένα κατηραμένο κούφιο δοντι μ' έπονοθεσ φοβερά.

'Απεφάσισα να τό βγάλω και έτρεξα άμέσως εις τόν οδοντιόιατρον ούτόν του Μεγάλου Δρόμου. Του έξήγησα τί υπέφερα· εκείνος παρετήρησε τό δοντι και εύθύς έγνωμειόθησε:

- Πρέπει να βγάλωμεν τό δοντι αυτό.
- Διαβολε! έοκέφθην.

Και άμέσως έξ ένστικτου έπήγεν ό νοϋς μου εις τούς πόνοϋς, που συνήθως υποφέρωμεν εις τά χέρια των οδοντιόιατρον. 'Αλλ' ως παρηγορια, εύθύς άμέσως μου ήλθεν ή δήλωσίς του: **'Εξάγει οδόντας χωρίς κανένα πόνον** και δι' αυτό τόν ήρώτησα:

- Γιατρέ, αλήθεια βγάζετε τά δόντια άνωδύτως;
- 'Εκείνος έμειδίασε με τό επαγγελματικόν του μειδισμα και μεϋ ειπε:

— Μή άμφιβάλλετε διόλου. 'Ο,τι υπόσχομαι, τό κάμνω. 'Εξάγω τά δόντια χωρίς κανένα πόνον... 'Εκάθησα εις την πολυθρόναν του οδοντιόιατροϋ και παρεδόθην εις τάς χειράς του.

'Εκείνος έπήρε την τανάλιαν, την έχωσεν εις τό στόμα και έπιασε τό δοντι.

'Ενα δυνατό τράβηγμα μου έξέσχισε τά ούλα και φεβροει πόνοι μ' έκαμαν να εύριάσω:

— 'Α! &! &!

'Εν τούτοις έβλεπα χίλιους κεραινοϋς εις τον ουρανόν εξ αιτίας αυτών των κατηραμένων πόνων.

Σχεδόν έπεσα λιπόθυμος· όλλ' όταν συνήλθον, ήμην τουλάχιστον εύτυχής, άφοϋ, παρ' όλους τούς πόνοϋς, που υπέφερα, ό οδοντόπονος είχε πούσει.

'Επλήρωσα τον οδοντιόιατρον τριάντα γρόσια, αλλά δέν παρέλε ψα και να παρατηρήσω:

— Γιατρέ, σεις λέτε, ότι βγάζετε δόντια άνωδύτως και όμως υπέφερα φοβερά...

'Εκείνος ένενθυλάκασε τό χρέμα και με τό στερεότυπόν του μειδισμα μου άπαντή:

— 'Εκτελώ, κύριε, ό,τι υπόσχομαι. Βγάξω πραγματικώς τά δόντια των πελατών χωρίς κανένα πόνον να... αίσθάνωμαι.

Δέν έμπορούσα να του παρατηρήσω τίποτε. 'Ητο έν τή δικαίφ του.

'Εφυγα μόνον δρομαίως.

'Ολοι όμως οι πελάται του οδοντιόιατροϋ εκείνου δέν ήσαν του ίδιου χαρακτήρος μ' έμέ. 'Ολίγας ήμέρας μετά την έπίσκεψίν μου, κάποιος ένεφανίσθη εις τόν οδοντιόιατρον.

- Πονά φοβερά, του λέγει, σδσέ με.

'Ο οδοντιόιατρος, έξετάζων τά δόντια του άρρώστου, εύρίσκει, ότι έν από αυτά θέλει βγάλισμο.

— Πρέπει να βγάλωμεν ένα δοντι.

— Πρό παντός χωρίς πόνοϋς· δέν άντέχω διόλου, σάς τό λέγω προκαταβολιώς.

'Ο ιατρος έμειδίασε πάλιν με τό επαγγελματικόν του μειδισμα και ειπεν:

— 'Ο,τι υπόσχομαι, τό κάμνω. 'Εξάγω οδόντας χωρίς κανένα πόνον...

'Ησυχος ό πελάτης εκάθησεν εις την πολυθρόναν και έδέχθη να του βγάλη τό δοντι.

'Αλλά εις φεβροδς ουρλιασμός απέδειξεν άψευδέστατα, ότι ό άρρωστος υπέφερεν οικτερά. Πειείται τότε από την πολυθρόναν.

— Ψεύστα, του λέγει, έτσι γελάς λοιπόν τούς πελάτας σου; ου είσαι που λές, ότι βγάζεις δόντια άνωδύτως;

'Ο οδοντιόιατρος έμειδίασε πάλιν και άπήνησεν:

— 'Εκτελώ ό,τι υπόσχομαι. Βγάξω τά δόντια των πελατών μου χωρίς κανένα πόνον... να αίσθάνωμαι.

'Η άστειότης αυτή όμως δέν ήρεσεν εις τόν πελάτην και έπηκολούθησεν πάλιν, κατά την όποιαν ό πελάτης προσεπάθησε να κόμη τόν οδοντιόιατρον να δοκιμάση τούς πόνοϋς εκείτων, που στέκονται και τούς βγάζουν τά δόντια. 'Όταν δέ έφυγε, παρέλειψε να δώση και τά τριάντα γρόσια της έπισκέψεως.

'Εκτοτε ό ιατρος του Μεγάλου Δρόμου αφήρησε την έπιγραφην: **'Εξάγει οδόντας χωρίς κανένα πόνον** και έξωμοιάθη με όλους τούς άλλους ιατροϋς.

(Μίμησις)

ΚΑΠΟΙΟΣ

Διά τόν ΣΤΟΜΑΧΟΝ και τά ΕΝΤΕΡΑ σας άποταθήτε εις τόν ειδικόν στομαχολόγον ΙΑΤΡΟΝ ΜΑΜΜΕΛΗΝ

όδός Θεάτρου, αριθμ. 5.

Λέχεται 2-4 μ.μ.

'Αριθμ. Τηλεφώνου: Ρέγα 2275.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ
 ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
 ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ
 Δευτέρα, Τετάρτην και Παρασκευήν, 3-5 μ.μ.,
 Γαλατά, Γενί Γιόλ, αριθμ. 11,
 Φαρμακείον Νικοπούθη.

ΕΥΘΥΜΑ

Αι πρόοδοι του.

- Μίμη, έμαθες να διαβάζης στο σχολείο;
- Όχι ακόμα.
- Τουλάχιστον γράφεις;
- Ούτε.
- Αί! τότε τί κάμνεις εκεί, που πηγαίνεις;
- Περιμένω να σχολάσωμεν.

Εις μίαν ήμέραν.

'Αμερικανός πλούσιος δίδει εις τινα ζωγράφον πέντε χιλιάδες τάλληρα δι' έν σχεδιαγράφημά του.

- Θέλω δέκα χιλιάδες, ειπεν ή καλλιτέχνης.
- 'Ελάτε δά! ειπεν ό πλούσιος· αυτό ουτε εις μίαν ήμέραν δέν τό εκάμετε.

— 'Ισως άπήνησεν ό ζωγράφος, άλλ' έκοπίασα δεκαπέντε έτη, δια να μάθω να τό κάμνω εις μίαν ήμέραν.

'Αδύνατον.

— Γκαρόν, στη σουπα, που μου έφερες, είναι μιά μίγα πνιγμένη μέσα.

— 'Αδύνατον, κύριε· πρό ολίγου έβγαλα με τό δάκτυλο όλες της μίγες, που ήσαν μέσα.

Είναί αδιάφορον.

- 'Αλήθεια, έχεις ψιλά μιά λίρα;
- Έχω, τί θέλεις να χαλάσης;
- Όχι, σ' έρωτώ για να μου δανείσης έβδομηνητα γρόσια.

Κινηματογράφοι.— Κοσμογράφος (πρώην 'Ιπποδρόμιον) Πάντοτε ώραιαι και επίκαιροι ταινίαι. 'Ασρισμός, φωτισμός άπλτος· ή τελεία μουσική και ή κομψότης της μεγάλης αίθουσής του τόν καθιστώσι πολυσύχναστον έκλεκτού κόσμου κέντρον. Είσοδος μόνον με 60 παρ.

Σαντράλ (Σιτέ Συρί). 'Όραιαι και ποιίλαι ταινίαι με τούς καλλιτέροϋς της Εύρώπης κολλιτέχνης. Μουσική έκλεκτή και άλλα εύχάριστα τόν καθιστώσι κέντρον καθ' όλα τερπνόν.

Προόδον (Ταταούλων) Λειτουργεί κατά Κυριακήν έν ήμερίδι και έσπερίδι εις εύρύχωρον ήλεκτροφώτιστον και καλώς άερισζομένην αίθουσαν. Πρόγραμμα πάντοτε ποικίλον, έκλεκτή μουσική και πρώτης τάξεως κυλιεσιόν τόν καθιστώσι μοναδικόν των Ταταυλιανών κέντρον. Κατά τά διαλείμματα έκλεκτή μανδολινάτα.